

GELECEK EĞİTİMLE GELECEK
eğitimin sesi

ISSN:1304-4613

Bir Sosyal Buhran

ŞİDDET

Mart-Nisan-Mayıs İkibinaltı Sayı:Onyeddi

Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu
Kamu Çalışanları Sendikası Yayın Organıdır.

TÜRK EĞİTİM-SEN

Türkiye Eğitim, Öğretim ve Bilim Hizmetleri Kolu
Kısmi Çalışanları Sendikası
GENEL MERKEZİ

Marif Nispeti-Maya 2006

Türk Eğitim-Sen Genel Merkezi
adına sahibi
Şuayip ÖZCAN
Genel Başkanı

Genel Yayın Yönetmeni
Talip GEYLAN
Genel Öğilimler ve İletişim Sekreteri

YAYIN KURULU

İsmail KONCUK
Yaşar YENİÇERİOĞLU
Mustafa KIZIKLI
Firdes İŞİK
Seyit Ali KAPLAN

YÖNETİM YERİ

Bayındır 2 Sokak No:46
Kızılay/ANKARA
Tel:0312 424 09 60
Faks:0312 424 09 68

Derginde bulunan yazların sorumluluğu yazarlarına aittir.

DERGİMİZ ÜCRETSİZDİR
Üç ayda bir yayınlanır.

TÜRK EĞİTİM-SEN, TÜRKİYE KAMU-SEN,
(Türkiye Kamu Çalışanları Sendikaları
Konfederasyonu) üyesidir.

Genel Tasarım ve Baskı

altuğ

içindekiler

<u>Bir Sosyal Buhran: Okulda Şiddet</u>	2
<u>Genel Başkan'dan</u>	4
<u>Şiddetle İlgili Bilimsel Bir Yazı Değildir</u>	6
<u>Uykunuz Kaçıyor Mu?</u>	8
<u>Bardak Taştı !</u>	10
<u>Şiddetin Üç Atlısı</u>	13
<u>Şiddet ve Gençlik</u>	15
<u>Şiddet: Batının Genetik Şifresi</u>	16
<u>Din ve Törör</u>	18
<u>Şapkayı Önümüze Koyalım</u>	22
<u>Şiddete Çözüm Arayışları</u>	24
<u>Reform değil "Deform"</u>	25
<u>Tuzlu Kahve</u>	27
<u>Çanakkale'nin güncelleşmesi Mutlaklığı</u>	28
<u>Geleceğin Tehdidi AÇLIK</u>	30
<u>Toplumsal Çözülme ve Eğitimin Sorunları</u>	35
<u>Son Kalenin Son Sınavı</u>	37
<u>Medeniyetler İttifakına Ne Oldu ?</u>	42
<u>Türk Subayı Kimdir ?</u>	44
<u>Uyan Ey Türk Uyan-Şiir</u>	46
<u>Erol GÜNGÖR Kimdir ?</u>	47
<u>İbretname</u>	48

Başlarken

BİR SOSYAL BUHRAN: OKULDA ŞİDDET

Görsel medyanın da etkisiyle, son zamanlarda okullarımızda ve genel anlamda gençlerimiz arasında yaşanan şiddet vakaları kamuoyu gündeminin ilk sıralarına oturdu. Gün geçmiyor ki; haber bültenlerinde birbirleriyle kavga eden öğrencileri, öğretmenlerine saldıran gençlerimizi, okul çevrelerinde çöreklenmiş olan çetelerin çıkarmış olduğu kargaşalıkları görmeyelim. Okullarımızda yaşanan şiddet olayları, maalesef artık önlenemez bir hal aldı. Öğrencilerimiz, her türlü kesici ve delici aletin yanı sıra, ateşli silahlarla dahi okullara girebilmekte. Uzun yıllardır sokaklarımıza hakim olan şiddet, dozunu artırarak okullarımızda yer etmiş durumda. Sosyal bilinç ve oto kontrolden yoksun olan gençlerimiz, bir hiç uğruna hayatlarını ve geleceklerini kaybetmekte. Birer eğitim yuvası olan okullarımız, adeta şiddet hücrelerine dönüşmekte. Bu durum; eğitimciler, aileler ve öğrencilerimiz arasında büyük tedirginlik oluşturmaktadır. Böylesine bir tablo ile de sağlıklı bir eğitim ortamı oluşturulabilmesi mümkün değildir.

Pek tabii ki, istenmeyen bu durum kendiliğinden oluşmadı. Geleceğimiz olan gençlerimizi, şiddet sarmalına mahkum eden süreçte toplumun tüm kesimlerinin sorumluluğu vardır.

Şu bilimsel gerçek unutulmamalıdır: Çocuklarımızın eğitim sürecinde etkin olan üç ana unsur vardır; aile, okul ve çevre.

Model olarak öğrenme metodu, ilk ve en kolay öğrenme yöntemidir. Çocuğun model aldığı ilk kişi anne ve babasıdır. Yani çocuklarımızın ilk öğretmeni aileleridir. Dolayısıyla çocuklarımızın eğitiminde, öncelikle ailelere büyük görev düşmektedir. Çocuklarımızın zararlı etkilerden korunabilmesi, temel değerlerimizle bezenerek yetiştirilmesi, kendilerine ve ülkelerine faydalı bireyler olarak hayata atılabilmeleri için; ilk öğretmenlerinin çok şuurlu bir şekilde donanmış olmaları gerekmektedir. Bu anlamda ailelerimizin şiddetin kaynakları ve önleyici tedbirleri hususunda bilgilendirilmesi gerekmektedir. Ancak bu bilinçle donatılmış aileler, olumsuz etkilere karşı çocuklarını savunma mekanizmalarıyla birlikte "Dışarıya" bırakabilirler.

Ailelerden sonra çocuklarımızı kucaklayan ikinci ortam ise okuldur. Okullarımız; gelişen teknolojinin imkanlarıyla donatılmış, fiziki koşulları yeterli, çağın ihtiyaçlarını karşılayabilecek şartlara haiz olmalıdır. Bunun yanı sıra; içeriği ve hedefleri bakımından milli, yöntemi ve araçları açısından bilimsel bir eğitim sistemiyle çocuklarımızı eğitime tabii tutmalıyız. Çünkü topyekün kalkınmanın ön koşulu ve itici gücü, iyi yetişmiş bireylerin toplumda ekseriyeti oluşturmasıdır. İşte bu manada değerlendirildiğinde, aileden sonra okul ortamının da çocuklarımızın eğitim sürecindeki büyük etkisi görülecektir.

Ancak, şuurulu bir aile ve yeterli bir okul ortamı çocuklarımızı iyi yetiştirebilmemiz için kafi gelmemektedir. Bu unsurlar, sağlıklı bir çevre ortamıyla desteklenmelidir. Artık, kitle iletişim araçlarının etkinliği ve gelişimi ile kentleşmenin artması çocuklarımızın "Çevresi"ni kontrol edilemez bir şekilde büyütülmüştür. Dolayısıyla gençlerimizin çevresini yönlendirebilecek tüm faktörlerin, üstün bir sorumluluk bilinciyle, sürece müdahil olması sağlanmalıdır. Çünkü şu bir gerçektir ki; çocuk sabah evden çıktığında ailesinin, dersten çık-tığında okulun kontrolünden sıyrılmaktadır. Bundan sonra ise çocuklarımız kontrolsüz bir sarmalın içerisinde yuvarlanmaktadır. Başta medya olmak üzere, çocuklarımızın çevresini şekillendiren odakların sorumlulukla hareket etmesi gereklidir. Çünkü televizyon ekranlarındaki tasvirleri model olarak alan gençlerimiz, kendi yaşamlarında, sunulan bu davranış kalıplarını aynen benimseyebilmektedirler. Ekranlarda hoy gösteren şöhretler, ilişkiler ve yaşam tarzları bir anlamda topluma ve toplumun en alıcı kesimi olan gençlerimize- dayatılmaktadır. Yazılı-görsel basın ve internet yayınları gündelik yaşamımızın neredeyse her anına girmektedir. Bundan dolayı aile ve okul hayatının etkisinden daha fazla tesir gücüne sahiptir. Bu durumda yayın kuruluşlarının azami sorumluluk bilinciyle davranmaları bir zorunluluktur. Bakanlık Türk Eğitim-Sen'in, 2005 yılında Türkiye genelinde ilköğretim 7. ve 8. sınıftan 1136 öğrenci üzerinde düzenlediği "Şiddet ve Taciz" konulu ankete göre; öğrencilerin televizyon dizilerini seyretme tercihlerinin ne olduğuna yönelik soruda yüzde 21 oranı ile mafya dizileri ilk sırayı almaktadır. Bunu yüzde 19.5 ile komedi dizileri izlemektedir. Yine öğrencilerin yarısı yani yüzde 44.8'i aksiyon/macera/gerilim/korku türünde filmleri izlemeyi tercih etmektedir. Bilgisayar oyunları da öğrencilerin vazgeçilmezler listesinin başında yer almaktadır. Atari salonu ya da internet kafelere giden öğrenciler arasında; en çok oynanan oyun türü yüzde 66.5 ile savaş ve dövüş oyunları olarak gözlenirken; futbol oyunu yüzde 12.1, araba ve motor yarış oyunları yüzde 9.9 oranına sahiptir. Öte yandan televizyon dizileri ve sözde bir takım yarışma programlarında sergilenen -hem milli ahlak hem de evrensel ahlak kaidelerine aykırı- ilişki ve kişilikler gençlerimiz tarafından birer idol olarak algılanmaktadır. Bu olumsuz süreç, gençlerimizi sorumlu oldukları toplumsal kurallardan ve değerlerinden koparmakta; dolayısıyla oto kontrolden yoksun bir ortamda "Başına buyruk" bir hayata mahkum bırakılmaktadır. Ve kontrolsüz hayatın sonucu: Alabildiğince şiddet!

Bu noktada başta yasa koyucular olmak üzere ilgili tüm kuruluşlara ve özellikle de RTÜK'e büyük görev düşmektedir. Yazılı/Görsel basın organlarının ve internet sitelerinin denetimi sıkı bir şekilde yapılmalıdır. Ciddi ve caydırıcı hükümlerle yayınlar sürekli kontrol altında tutulmalıdır. Çocuklarımızın geleceği sözde "Basın-Yayın özgürlüğü" çığırkanlığına kurban edilmemelidir.

Okullarımızda ve gençlerimiz arasında had safhaya ulaşan şiddet olaylarının önlenmesi için topyekün bir seferberlik ilan edilmelidir. Bu sosyal kangrenin üstesinden ancak bu şekilde gelinebilecektir. Gelinecek noktada, başta medya olmak üzere siyasi erke, emniyet güçlerine ve tüm sivil toplum kuruluşlarına büyük görevler düşmektedir. Yani aile ve okulun yanı sıra; çocuklarımızın çevresinde etkili olabilecek tüm unsurlar, sorumluluk almalıdır. Tüm kurumlar koordineli çalışarak, şiddete son vermek için mücadele etmelidir.

Gelecekte sağlıklı bir toplum, güçlü ve müreffeh bir Türkiye özlemi arzuluyorsak, bugünden yatırım yapacağız.

Geleceğimiz olan çocuklarımıza yatırım yapacağız.
Saygılarımla.

Talip Gaylan

Genel Başkan

Şuayip ÖZCAN
Genel Başkan

Okullarımızda yaşanan şiddet vakaları, maalesef artık önlenemez bir hal aldı. Her geçen gün okullarda şiddet turmanıyor; öğrenciler elinde defter, belinde silahla ders sıralarındaki yerini alıyor. Sokaklardan okullara kadar inen şiddet, gencecik bedenlerin yaşamlarını söndürüyor.

Suç aletleri ile rahatlıkla okula giren çocuklar, gözünü kırpmadan akranlarını öldürebiliyor. Eğitim yuvası işlevinden sıyrılıp, şiddet yuvasına dönüşmeye doğru yol alan okullarımızda tedirginlik; gerek öğrenciler, gerek eğitimciler, gerekse veliler açısından had safhaya ulaşmıştır.

Okullarda şiddet olaylarının yoğunlaşmasıyla birlikte sendikamız, 2005 yılında Türkiye genelinde ilköğretim 7. ve 8. sınıftan 1136 öğrenci üzerinde "Şiddet ve Taciz" konulu bir anket çalışması gerçekleştirmiş ve sonuçları kamuoyu ile paylaşmıştı.

Buna göre; yüzde 50.3'ünü kızların, yüzde 49.7'sini erkeklerin oluşturduğu anketten öğ-

rencilerin ağırlıklı olarak mafya dizileri seyrettiği sonucu ortaya çıkmıştı. Öğrencilerin televizyon dizilerini seyretmede tercihlerinin ne olduğuna yönelik soruda yüzde 21 oranı ile mafya dizileri ilk sırayı almaktadır. Bunu yüzde 19.5 ile komedi dizileri izlemektedir. Yine öğrencilerin yarısı yani yüzde 44.8'i aksiyon/macera/gerilim/korku türünde filmleri izlemeyi tercih etmektedir. Bilgisayar oyunları da öğrencilerin vazgeçilmezler listesinin başında yer almaktadır. Atari salonu ya da internet kafelere giden öğrenciler arasında; en çok oynanan oyun türü yüzde 66.5 ile savaş ve dövüş oyunları olarak gözlenirken; futbol oyunu yüzde 12.1, araba ve motor yarış oyunları yüzde 9.9 oranına sahiptir. Anketin en çarpıcı sonuçlarından birisi de tacize ilişkin idi. Zira anketten öğrenciler arasındaki taciz (sözlü, fiziksel, cinsel) oranının yüzde 92 olduğu ortaya çıkmıştı.

Bilinmelidir ki; çocuklarımızın eğitiminde üç ana etken vardır: Aile, okul ve çevre. Gelişen teknoloji ve kentleşme ile birlikte çocuklarımızın "Çevre"si kontrol edilemez bir biçimde genişlemiştir. Bu ortamda, yalnızca aile ve okullarımızla kontrol edilebilir bir çevre ortamı oluşturabilmek mümkün değildir. Gelişen noktada, başta medya olmak üzere siyasi erke, emniyet güçlerine ve sivil toplum kuruluşlarına büyük görevler düşmektedir. Yani aile ve okulun yanı sıra; çocuklarımızın çevresinde etkili olabilecek tüm unsurla sorumluluk almalıdırlar. Şiddet konusunda top yekün bir sefer-

berlik ilan edilmeli ve tüm kurumlar koordineli çalışarak, şiddete son vermek için mücadele etmelidir.

Türk Eğitim-Sen olarak, sorumluluk bilinciyle hareket ederek, okullarda şiddet olaylarının sona ermesini sağlamak; bilim yuvalarının şiddetin esiri olan gençlerin terör estirdiği ve çeteleşmenin alabildiğine kol gezdiği yerler olmaktan çıkarmak amacıyla Türkiye genelinde imza kampanyası başlatmış bulunuyoruz. Kampanya sonunda toplanan imzalar, TBMM Dilekçe Komisyonu'na sunulacaktır. Başbakan, Millî Eğitim Bakanı, İçişleri Bakanı, siyasi partilerin genel başkanları, medyanın üst düzey yöneticileri ve sivil toplum kuruluşlarına da şiddete karşı ortak hareket etmek amacıyla mektup gönderilecektir.

Okullarda şiddete ve tacize karşı somut önlemlerin alınabilmesi için uyarıcı nitelikte gerçekleştirilen bu kampanyamız; ümit ediyoruz ki, toplumun her kesiminden yükselen çığlığı ülkeyi yönetenlere duyuracak ve somut yasal önlemler alınması için bir araç görevi üstlenecektir.

Unutulmamalıdır ki; şiddetin nedenlerini tesbit etmeden, şiddetin kaynağını kurutmadan, şiddete son veremeyiz.

TÜRK EĞİTİM-SEN'İN OKULLARDAKİ ŞİDDET OLAYLARINA İLİŞKİN HAZIRLADIĞI ÖNERİLER PAKETİ

İlk ve ortaöğretim müfredatında şiddetin zararlarını ve önleyici tedbirlerini çocuklarımıza anlatmak için öğretici konulara yer verilmelidir.

• Okullarda rehberlik hizmetlerinin sayısı artırılmalı, sorunlu öğrenciler tespit edilerek, onlarla bire-bir iletişim kurulmalıdır.

• Ailelere yönelik olarak şiddet hakkında paneller düzenlenmeli, bilgilendirici broşürler dağıtılmalıdır.

• Okul disiplin yönetmelikleri yeniden ele alınmalı, suça verilen cezalar-önleyici tedbir olarak caydırıcı olmalıdır.

• Televizyonlarda eğitici ve öğretici programlar hazırlanmalı ve şiddet içeren dizi ya da filmler yayından kaldırılmalıdır. Yayınlarda şiddeti özendirici ve teşvik edici unsurlara yer verilmemelidir. RTÜK bu konuda daha ciddi ve caydırıcı tedbirler almalıdır.

• Emniyet teşkilatı, Türkiye genelindeki tüm okulları mercek altına almalı, okul çevrelerinde polisiye tedbirler artırmalıdır. Çünkü, okuldaki şiddet olaylarının büyük bir çoğunluğu, okul çevresindeki yapılanmalardan kaynaklanmaktadır.

• Okul çevresi sıkı gözetim altına alınmalı, okul önlerindeki, köşe başlarındaki seyyar satıcılar denetlenmelidir. Kesici aletleri satın almak için yaş sınırını zorunlu kılan yasal düzenlemeler yapılmalıdır.

• Millî Eğitim Bakanlığı, eğitim kurumlarına şiddetin zararlarını içeren bilgilendirici panolar astırmalıdır.

• Bakanlık, okullarda boş geçen derslere öğretmen takviyesi yapmalı, derslerin boş geçmesi engellenmelidir.

• Millî Eğitim Bakanlığı, suç unsurunun yüksek olduğu bölgeleri ve okulları tespit etmeli, bu okullar üzerinde etkinliklerini yoğunlaştırmalıdır.

* Türk Eğitim-Sen Genel Başkanı Şuayip ÖZCAN'ın, sendikamızın okullarda yaşanan şiddet olayları ilgili başlattığı imza kampanyası hakkındaki basın metnidir.

ŞİDDETLE İLGİLİ BİLİMSEL BİR YAZI DEĞİLDİR

İsmail KONCUK

Türk Eğitim-Sen Genel Sekreteri
ikoncuk@turkegitimsen.org.tr

Bir olay basına düşmeden değer kazanmamaktadır. Bu öylesine bir hal almıştır ki bizzat görmüş ve yaşamış olduğunuz olaylar bile basına malzeme olmamışsa üzerinizde pek etki bırakmamaktadır.

Okullarda yaşanan şiddet olayları da aynen bu şekilde değer kazanabilmiştir. Gerçekte bu konuda çok şeyler yazıldı çizildi, sendika olarak sırf bu konuya dikkat çekmek amacıyla iki okulda basın açıklaması yaptığımı hatırlıyorum. Ancak, kimsenin kılı kıpırdamadı. Halbuki, okulda öğretmenlere saldırılmış, okulun kapısı, penceresi kırılmıştı. Benzeri konularda hemen hemen bütün illerimizde yıllardır problemler yaşanmaktadır. Geçmiş yıllarda da öğretmenlerimizin, öğrencilerimizin dövüldüğü, hatta öldürüldüğü hepimizin hatırdadır. Hangi tedbir alınmıştır, neler yapılmıştır? Hemen hemen hiç. Çok şükür medya, geç de olsa problemi görmüş ve toplumun dikkati çekilmiştir.

24 Nisan'da Kayseri'deydim. Sınıfta saldırıya uğrayan üyemiz Ömür KUZGUN'a geçmiş olsun demek, sahipsiz olmadığını göstermek amacıyla, Genel Teşkilatlandırma Sekreteri Mustafa KIZIKLI ile beraber Kayseri'deydik. (Okulda şiddet gündemde bir konuydu ve Türk Eğitim-Sen Genel Merkezi olarak böylesine önemli bir konuyu gündemde tutmaya de-

vam etmeliydik. Bu sebeple, İstanbul'da Genel Başkanımız imza kampanyası başlatmıştı. Türk basınının ilk defa bu kadar önem verdiği şiddet konusu, en azından ciddi adımlar atılarak sonuçlandırılması gereken bir problemdi. Türk Eğitim Sen olarak inanıyoruz ki; bu sıkıntının devam etmesi milletimizin geleceğini son derece olumsuz olarak etkileyecektir, böyle bir problem derhal çözülmeli, Türk milli eğitiminin gündeminden çıkarılmalıdır.) Kayseri'de üzülerek öğrendim ki; saldırgan kişi yargı tarafından serbest bırakılmış ve aynı cürretkarlıkla tehditlerine devam etmekteydi. Bu ne anlama geliyordu? "Her kafasına esen sınıfa girip, öğretmeni dövebilir" anlamına mı geliyordu? Milli Eğitim Bakanı Hüseyin ÇELİK, okulda şiddetin gündemde olduğu bugünlerde, mağdur öğretmenimizi arayarak geçmiş olsun, deyip, Milli Eğitim Bakanı olarak bu konuya ne kadar önem verdiğini gösteremez miydi? Maalesef bütün bunlar yapılmamıştır. Türk Eğitim-Sen'in gösterdiği ilgiyi, vefayı Milli Eğitim Bakanlığı gösterememiştir. Yargı hassas davranmamış, Kayseri Valiliği herhangi bir tedbir ortaya koymamıştır.

Bu olayı abarttığımı zannetmeyiniz. Çünkü, bu ve benzeri olaylarda tavır hep aynı olmuştur. Bugün okullarda yaşadığımız, hemen hemen herkesin ittifak ettiği "okulda şiddet" bu anlayış sonucudur ki, bu kadar büyü-

müştür. Bu gerçeği tespit etmek amacıyla Kayseri’de yaşanan olayı detaylı bir şekilde anlattım.

Bir başka olayı Başkentte yaşadık Ankara Hıdırlıktepe İİöğretim Okulu Müdürü ve diğer idarecileri can güvenliği endişesi ile görevlerinden istifa ettiler. Okul Müdürü diyor ki; "Ben bunlarla mücadele edemem, benim üç çocuğum var." Okul Müdürünün ipten saptan kopmuş adamlarla mücadele etmesi elbette mümkün değil, böyle bir sorumluluğu da yok. Fakat, bu mücadeleyi devletin ilgili kurumları yapmalı, öğretmenini de, öğrencisini de korumalıdır. Devlet üç beş çapulcuya meydanı bırakmamalı, hakettikleri dersi onlara ve onlar gibi düşünenlere vermelidir. Aksi takdirde, aynı mantıkla devam edildiği sürece daha bir çok yöneticimiz görevlerinden ayrılmak zorunda kalır ve hiç kimse, artık, elini taşın altına koymaz. (Bu yazının yazıldığı sırada Adana-Seyhan İlköğretim Okulu Matematik Öğretmeni Fatma DOĞANAY öğrenci velisi tarafından darp edilmiştir.)

Okulda şiddet, toplumsal şiddetin bir başka yansımasıdır. Okullarımızı toplumdan ayrı düşünmenin imkanı yoktur. Ancak, okullarımızı bir SÜKUN YUVASI haline getirmeden TOPLUMSAL ŞİDDETİ önlemenin de bir yolu bulunamaz. Bu tespite samimiyetle inanıyor muyuz? Hükümet inanıyor mu? Yargı inanıyor mu? Medyamız inanıyor mu? Öğrenci velilerimiz inanıyor mu? Yaşadıklarımızı samimiyetle değerlendirdikten sonra bu soruya EVET diyebilmek mümkün görünmüyor.

Biz önce öğretmeni kaybettik. Yıllar öncesinde öğretmenlerimizin toplum gözündeki dev görüntüsünü cüceleştirdik. Topluma, öğretmenin çok kolay harcanabilecek insanlar olduğunu gösterdik. En küçük bir hatasında öğretmenlerimizi manşetlere taşıdık, soruşturmalarla anasından emdiğini burnundan getirdik, öğretmen yetiştirmede çok zayıf kaldık, öğretmen olmayı hiç düşünmeyen, başka hedefleri olan binlerce insanı öğretmen yaptık.

Öğretmenlerin yaşadığı ekonomik ve sosyal problemlere sırt döndük. Bugün sınıfa girerek eften püften sebeplerle öğretmeni yumruklayan, dün "eti senin kemiği benim" diyen öğrenci velilerimiz nereye gitti? Amerikan filimlerinden öğrendiğimiz eğitim öğretim anlayışlarını Türk milli eğitimine monte etmeyi modernizm olarak görmenin sonucu değil midir tüm bu yaşananlar? Eğitimde başarıyı yakalamanın temel şartının, gerçek anlamda milli bir eğitim ve ÖĞRETMENİ YENİDEN KAZANMAK olduğunu bir türlü görmedik, hala da görmüyoruz.

Bütün bunlar yetmedi, hiçbir liyakatı, kabiliyeti olmayan bir çok insanı "benim partime oy verdi", "karşımda iyi düğme ilikler, dediklerimi harfiyen yapar" diyerek okul müdürü, il, ilçe milli eğitim ve bakanlık yöneticisi yapmadık mı? Beş yılını dolduran okul yöneticileri başka okullara verilir diyerek, binlerce okul müdürünün beynine, nasıl olsa bu okulda şu kadar sürem kaldı, çalışanın ne değeri var ki, diye nakşeden kim, bir çok yöneticiyi, "risk almadan zaman doldurmak gerek" diye düşündüren bu uygulamayı kimler yaptı? Çalışan, başarılı olan yöneticileri, öğretmenleri tespit edip baştaçı yapabildik mi, onlara layık olduğu değeri verebildik mi?

Her sene değiştirilen sınıf geçme yönetmelikleriyle, öğrencilere, öğrenci olduğunu, okula gelme sebebini unutturmadık mı, okulu vakit öldürülen bir mekan, öğretmenleri de pek ciddiye alınmaması gereken insanlar olarak göstermedik mi? Bütün tepkilere rağmen, saçma sapan ÖSS uygulamaları ile öğrencilerimizin üniversite hayalini kimler yıktı? Geleceğe umutla bakmayı bir türlü öğretilmediğimiz, bugün kahve köşelerini, sokakları dolduran gençlerimiz kimlerin eseridir?

Bütün bunları yaptıktan sonra "okulda şiddet mi diyorsunuz, bu topluma ne oldu mu diyorsunuz, sebeplerini mi arıyorsunuz?" Arayın arayın bulursunuz.

Saygılarımla.

UYKUNUZ KAÇIYOR MU?

Mehmet KIRMA

İlköğretim Müfettişi

Duyularımız, düşüncelerimizi karşımızda bulunan bireye veya bireylere akla gelen gelmeyen her türlü yolla aktarma işine iletişim denir. İletişime, canlıların yemek, içmek kadar ihtiyacı vardır. Canlı hayatını sağlıklı olarak sürdürmesi, hayati önem taşıyan ihtiyaçlarını karşılaması için mutlaka biri yada birleriyle etkili ve verimli iletişim kurması gerekmektedir. Olumlu, verimli iletişim kurma becerilerini geliştiremeyen toplumlar, her zaman çatışma içerisindedir. Çatışmanın olduğu yerde işe verim düşer, birey ya da kurumlar gerçekleştirmek istedikleri hedeflere ulaşamaz, huzur ve barış ortadan kalkar, disiplin ve adli vakalar artar.

Ülkemizde ve dünyada olduğu gibi okullarımızda da şiddet, terör, çeteleşme, uyuşturucu kullanma vb. olaylar tırmanışa geçmiştir.

Hergün, şöyle gören gözle, işiten kulakla bir baba, bir öğretmen, bu ülkede yaşayan duyarlı bir vatandaş olarak çevreme baktığımda, okullarımızdaki gergin ortamdan endişe duyuyorum. Ziyaret ettiğim okullarda; öğretmen, öğrenci ve veliler de bunu dile getiriyorlar. Gazeteleri açıp okuduğumda şiddetin ve çatışmanın boyutları ilköğretim okullarının alt sınıflarına kadar inmesi uykularımı kaçırıyor. Soruyorum kendi kendime; okullardaki ne bu şiddet bu celal! Niçin o körpeçik beyinler iletişim kurma yöntemi olarak silahı, bıçağı, kavgayı, hakareti seçer? O gencecik yavrular yanlarında kalem, defter, kitap, yerine niçin kesici, delici alet ya da silah taşıma ihtiyacı duyar?

Okullardaki iletişim engelleri ve çatışmaların artma nedenleri ile ilgili bazı tespitlerim şunlardır;

Okulların fiziki yapısından kaynaklanan olumsuz iletişim engelleri;

1- Okulların öğrencilerin fiziksel, ruhsal, sosyal, eğitim ihtiyacını karşılayacak ortamlarının yetersiz olması. (Çok amaçlı salon, kültürel ve sosyal etkinlikler için bölüm, spor alanları vb.)

2- Okulun fiziki yapısının öğrenci seviyesine ve personelin ihtiyacına uygun renk, ışık, ısı vb. düzenlemelerine gereken önemin verilmemesi, okulların cezp edici özelliklerini günden güne yitirmesi.

Bu iddianın en güzel ispatı, okula giden öğrencilerin ilk ders ve son ders arasındaki yüz ifadeleridir. Bu açıdan iletişimde içinde bulunan ortam mesajın nasıl algılanacağını etkilemektedir.

Okul yönetiminin, öğretmenlerin, anne ve babaların öğrencilerle iletişim kurarken ne yaptığı değil, nasıl yaptığı, mesajın karşıdaki kişi ya da kişiler tarafından ne anlaşıldığı hususu önemlidir. Okul Yönetimi öğretmen, anne ve babaların öğrencilerin psikolojik, sosyal, kültürel, fiziksel özelliklerine yeterince dikkat etmeden kaynaklanan olumsuz iletişim engelleri;

- 1- Emir vermek, yönlendirmek.
- 2- Gözdağı vermek.
- 3- Ahlak dersi vermek.

- 4- Öğüt vermek.
- 5- Nutuk çekmek.
- 6- Yargılamak, eleştirmek, suçlamak.
- 7- Alay etmek.
- 8- Yorum yapmak.
- 9- Aşırı derecede övmek.
- 10- Avutmak.
- 11- Sorguya çekmek.
- 12- Sözüden dönmek.

Öğrenci tutumundan kaynaklanan olumsuz iletişim engelleri:

1- Okullarda uygulanan eğitim, öğretim programlarının öğrencileri; hayata hazırlamada, sosyal, kültürel, ekonomik ihtiyaçlarını karşılamada yetersiz kalması, öğretilen bilgilerin öğrenciler tarafından faydası olmayan boş şeyler olarak kabul edilmesi,

2- Okulun ve öğretmenin öğrenci ihtiyacına yeterli cevap vermemesi, okulların cazibe merkezi olmasından uzak bir yer olması düşünülmesi, (okul çevresindeki cafe ve çay klüplerin mantar gibi çoğalması ekonominin en önemli kuralı olan "arz talep dengesinden kaynaklanır" sözü bu iddianın en güzel ispatıdır.)

3- Belli bir hedeften yoksun olan bireyler, toplumlar, devletler nereden eseceği belli olmayan sert rüzgarlar tarafından sürüklenmeye mahkumdur. Okula giden öğrencilerimizin büyük bir çoğunluğunun elle tutulacak, gözle görülebilecek somut bir ideallerinin olmaması, rüzgarın insafına kalmış yaprak misali oradan oraya sürüklenmesine neden olması,

4- İnsan olma ihtiyacımız için, varoluşumuz için; birileri tarafından; umursanmak, koşulsuz kabul görülmek, değer verilmek, yeterli görülüp güvenilmek, sevilme isteriz. İhtiyacımızı karşılamak için ne gerekirse yaparız. Öğrencilerimizde sözü edilen ihtiyaçlarını karşılayamadığı zaman her yolu denemektedir. Bu yollardan birisi de okulda okul çıkışında yapılan olumsuz iletişim yöntemleridir. Kanaatimce okullarımızdaki, ülkemizdeki, kısacası yer yüzünde ki iletişim çatışmalarının en önemli nedeni de budur.

Yasa ve yönetmeliklerimizin uygulanma-

sından yada uygulanmasından kaynaklanan bazı işler de bu çatışmalara yardımcı olmaktadır. Bunlardan bazıları şunlardır:

1- Okul önlerinde, şehrin en işlek caddelerinde ithal malı enval çeşit bıçak, muşta, kelebek, çakı, çakmak çok ucuz fiyata satılması, bu konudan sorumlu kişilerin görevlerini ihmal bir çok canların gitmesine, anaların ağlamasına sebep olmaktadır. Lise ya da ilköğretim okullarında yapılan aramalarda öğrencinin üzerinde çıkan malzemelere bir bakılması işin boyutlarının nerelere vardığını göstergesidir.

2- Okullarımızda öğretmen, öğrenci, veli iletişimini sağlamasını öğretecek yeterli rehberlik ve psikolojik danışmanlarının olmaması, mevcutların da yeterince verimli olamaması,

3- TCK.51/4-c maddesi ve 5395 Sayılı Çocukları Koruma Kanununun 5/1 "18 yaşından küçük bir hükümlünün bir meslek veya sanat edinmesine, gerektiğinde barınma imkanı olan bir eğitim kurumuna devam etmesine yetkili mahkeme karar verebilir" hükmü insanı kazanmaya yönelik iyi niyetle düşünülmüştür. Bu maddeye uygun olarak Yüce Mahkemelerimiz okullarımıza öğrenci göndermeye başlamıştır. Bu öğrencilerin yeniden topluma kazandırılması için okullarımızın alt ve üst yapısı çok iyi hazırlanmış olması gerekmektedir. Okullarımızın yeni duruma ne kadar hazır? Şu duruma göre; yetkili mahkemelerimizin TCK.51/4-c maddeye göre okullara göndereceği çocuklar, okuldaki çeteleşmeye ve çatışmaya yardımcı olacağı endişesindeyim.

Sonuç olarak şunu söyleyebilirim ki: Öğretmen olarak, anne baba olarak, vatandaş olarak, devlet olarak sokağa atacağımız, yitireceğimiz kimse olmamalıdır. Hepsimiz için bir değerdir. Yeter ki; bu değerlerin kıymetini bilen, sıkıntıların farkında olan, geceleri uykusuz kalan, "Ne olacak bizim halimiz?" diyenleri bir araya getirmek en önemli vazifemiz olmalı. Gerisini biz eninde sonunda hallederiz. Bunun örneklerini şanlı tarihimizde bol bol görmek mümkündür.

BARDAK TAŞTI !

İsmail KANDEMİR

Okullarda şiddet...

Kontrolden çıkmış olan şiddet olayları, 2006 Şubat ayından bugüne çok sayıda öğrenci ve eğitimcinin yaralanmasına, ayrıca son günlerde altı öğrencinin ölümüne neden olacak boyutlara ulaşmıştır. Öğrenciler arasında yaşanan basit tartışmalar olarak takdim edilen bu ortamda, öğretmenler ve yöneticiler de saldırılara maruz kalmışlardır.

"Yürümekle yollar aşınmaz..." aldırma zılgıtı yüzünden yıllar önce okullarda yaşanan şiddet ve terör olayları, neden ve sonuçları ele alınarak yeniden analiz edilmelidir. Devlet idaresinde söz sahibi insanların ifade ettiği gibi "üç beş olay" olmaktan öte, okullarda korku, huzursuzluk ve baskı egemen olma yolundadır. Okul önlerinden ayrılmayan, ilgisizlik ve sahipsizlikten dolayı kendilerini ispat yolu arayan gençler, en uygun mekân olarak okulları seçmektedirler. Çeteler oluşturma ve öğrencileri kontrol altına alma gayreti gösteren bu gençler, şiddetle otorite kurmaya çalışmaktadırlar. Ailelerin de dışladığı, işsizliğin ve adam yerine koyulmama ezikliğinin acısını, maalesef okullardan çıkarmaktadırlar. Bedava sınıf geçmeye alıştınlan çocuklar bomboş geldikleri okullarda başarısızlığı perdelemenin yolunu şiddette ve güç gösterisinde aramaktadırlar.

Okulların güvenlik sorunu ayyuka çıkmıştır. Güvenlik güçleri olaylara müdahil olamamakta ve olayların sonunda durum raporu tutmaya gelmektedirler. Çünkü son dönemde, güvenlikle ilgili çıkarılan yasalarla etkisizleştirildiler. Saldırganlara müdahale etseler, mahkeme mahkeme sürünmeye mahkûm edildiler. Okullarda görevlendirilen özel güven-

lik görevlilerinin etkisi sadece görsel olabilmekte, onlara da sahip çıkacak bir kurum olmadığı gibi, işten çıkarılma endişesi ile nasıl ve ne kadar hizmet verebileceklerdir?

Okul arkadaşı gençlerin birbirlerine uyguladığı şiddetin tam ortasında kalan yönetici ve öğretmenler de mağdur olmakta, hatta kendi öğrencilerinin ya da öğrencilerin başka okullardan gelen arkadaşlarının saldırılarına uğramaktadırlar. Sonuçta da rezil olmamak adına bu sıkıntılar örtülmeye çalışılmaktadır.

Bu toplumun duyarlılıkları ve dokunulmazları vardır. İnsanlarımızı bireysel hareket etmeye yönlendiren uygulamalar, aile yapısının saygı, sevgi ve mensubiyet gibi ulvi duyguları da baltalamaktadır. Ardından da okul-veli işbirliği ve kaynaşması adına beyhude bir çalışma yapılmaktadır. Bu çelişkiler göz ardı edilmemelidir. Bu, inşa edilmeye çalışılan binanın temelinden taş çekmeye benzemektedir. Bina başımıza yıkılmadan aile bütünlüğünü korumak için tedbirler alınmalıdır. Ailede kendisini ifade edemeyen çocuklar, okulu arenaya dönüştürmektedirler. Olan biteni dikkatle izlemeli, eğitim uzmanlarının uyarılarına önem verilmelidir.

Ayrılcı söylemleri kabul edip, bölücülere cüret kazandırmakla; okullardaki olayları küçümseyerek, önü alınamayacak sonuçlara neden olmak birbirinden çok mu farklıdır? Yetişkin insanlar olarak, her sözümüzü tartarak ve ölçülü kullanmak zorundayız. Okullarda çocuklara hak aramayı öğretirken, bir idarecinin hak arama mücadelesi veren bir vatanışa "Al ..... Git!" demesi çocuklara nasıl bir örnek oluşturmaktadır? Yanlış örneklerle dolu

yetişkin davranışları ile doğruyu bulmakta kargaşa yaşayan çocuklarımızla ilgi sorunlar, iki ayda olgunlaşmış sorunlar değildir. Sinyallerini birkaç yıldır veren sorunlar, ortaya duman çıkarırken ciddiye alınmaz ise, alev aldığı anda, "üç beş olay" olmadığı gerçeği ile karşı karşıya kaldığımızda, bu defa kim neyini alıp gidecektir?

"Söylenen doğruları, kendilerine akıl vermek diye algılayarak reddeden bir mantığın, nasıl çözüm üreteceğini merak etmemek mümkün değildir."

Geleceğimizi ciddiye almak adına, aşağıdaki sorunları dikkatle incelemeli ve çocuklarımızın nelerle karşı karşıya olduğunu görmeliyiz;

- Yoksulluk
- Gelecek endişesi
- Ümitsizlik
- Sahipsizlik
- Aile içi şiddet
- Şehir ve köy kültürü arasında yaşanan sıkışma
- Sevgi eksikliği
- Kültürel yozlaşma
- Kimlik kargaşası
- Rehberliğin yetersizliği ve yetişmiş kadro eksikliği
- Farklı alanlardan öğretmen istihdamı
- Gençliğin duyduğu ilginin, medya tarafından şiddet içerikli yayınlarla reyting uğruna istismar edilmesi
- Haber programlarının şiddeti ekrandan çıkartmaması
- Okul dışında çocukları yönlendirecek sosyal etkinlik alanlarının olmaması
- Yöneticilerin meydana gelen şiddet olaylarını küçümsemesi
- Dayağın bir eğitim aracı olarak görülme ve devam edilmesi
- "Çocukları Özgürleştirme" bezirganlığının sadece sloganlarla boğulması ve çözüme yönelik olmaması
- Aileden kopukluk
- Milli ve manevi değerlerin baltalanması

- "İşe yaramadıkları" telkini ve hakaretler
- Kaldıramayacakları sorumluluk ve beklentiler
- Ve dahası...

Okullarda yaşanan şiddetin arka planında yer alan bu nedenleri artırarak sıralamak elbette mümkündür. Dikkatle baktığımızda şiddetin içinde yer alan çocuklarımız yukarıda saydığımız nedenlerin en az üçte ikisi ile iç içe yaşamaktadırlar.

Sloganlarla çözüm üretmek ya da olayları basitleştirerek, topluma sükunet mesajları vermek kandırmadır, çözüm değildir.

Türkiye'nin en temel unsuru, gençliktir. Gençlik, geleceğimize. Geleceğine sahip çıkmayan, onları sorunları ile baş başa bırakarak; bakış açısını geliştiremeyen devletlerin geleceği tehdit altındadır. Siyasiler günlük siyaset yapma telaşı ve suni gündemlerle toplumun nabzını tutmak yerine; geleceğimizin inşa edildiği okullardaki sorunlara eğilmelidirler. Çünkü son günlerde artış gösteren şiddet olayları, eğitim yuvalarını terör alanlarına çevirecek bir gidişin habercisi gibidir. Hala bu yaklaşımlara komplo teorisi diye burun kıvranlara, söylenecek söz yoktur. Gençler üzerinden oy avcılığı yapmak yerine, onların yönlendirileceği alanlar oluşturmakla kafa yorulmalı ve çocuklarımız sokağın kurtarılmalıdır. Yapıldığı söylenen ama gençlerin bir türlü göremediği çalışmalarla ilgili süslü ifadelerle dolu sonuç raporları hazırlamakla yetinilmeli, her icraatın içeriğine ve uygulanabilirliğine önem verilmelidir.

Milli ve manevi değerlerin, geçim telaşına düşmüş aileler ve "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" diyen bir çevre ile kazanılması mümkün değildir. Ekonomik çıkmaz içinde her geçen gün biraz daha fakirleşen ailelerin çocuklarına sahip olabilmeye şansı da yoktur. Çocuklarının ihtiyaçlarını göremeyen anne ve babalar, çocukları karşısında çaresiz kalmıştır. Aileden başlayan büyüğe saygı, küçüğe şefkat duyguları tahrip olmuştur.

Eğitim sistemimize yönelik ardi arkası ke-silmeyen müdahalelerle, emeksiz sınıf geçir-melerle eğitim disiplini ortadan kalkmaya yüz tutmuştur. Sınıflarda öğretmenler ders yapamaz duruma düşmüştür. Öğrencilerimiz öğ-retmenler ve okul yönetimlerinin, kendilerinin geleceği ile ilgili endişelerini de göremez hale gelmişlerdir.

Ailelerin ekonomik sıkıntılar yaşaması, çocuklarda ümitsizlik ve çaresizlik duygusunu keskinleştirmektedir. Sürekli başaramayacakları telkin edilen çocuklar, yanlış da olsa saldırganlıkla kendilerini ifade etmeye çalışmaktadırlar. Aile içinde uygulanan şiddet, okullara yansımaktadır. Ezilmişliğini, kendisinden za-yıfları ezerek ya da gruplar oluşturarak bastır-maya çalışan bir öğrenci görüntüsü ortaya çıkmıştır.

İyi bir hayat yaşayabilmek adına, köylerden kentlere göç etmiş umut yüklü insanlar, Büyükşehirlerin zor hayat şartları karşısında dalından kopmuş yaprağa dönmüşlerdir. Şehir ve köy kültürü arasında sıkışıp kalan ailelerin umut bahçeleri, zindana dönmüştür. Çocuklarına sevgi ve şefkat dahi gösteremez, onlara karşı atalık sorumluluklarını yerine getiremez hale düşmüşler ve sonuç olarak tutanamamışlardır. Bu durumu yaşayan çocukları göz ardı etmek mümkün değildir.

Okullardaki şiddet olayları, televizyonda gösterilen bir diziyeye bağlanıp, üstü küllenecek kadar basit değildir. İlgililer ipe un sermek yerine, gençlere örnek teşkil edecek diziler, programlar yaptırarak çocuklarımızın ilgisini doğru şekilde kullanıp, onları yönlendirme fırsatını yakalayabilirler. Okullardan yetişmiş ve yeteri miktarda rehberlik uzmanı ve psikolojik danışmanlara sahip olanlarda sorun azalırken, bu lükse sahip olmayan okullarımızda ise, her gün yenileri eklenerek sorunlar büyümeye devam etmektedir.

Sonuç olarak, geleceğimizin şiddet ve terör tehdidinden kurtarılabilmesi için;

- Toplumun yönlendirme iradesini taşıyanlar, toplumun bir bölümünü oy avcılığı marifeti ile mağdur gösterip, bu insanlarda kin ve nefret duyguları uyandıracak sözlerden uzak durmalıdırlar.

- Hükümet yetkilileri sorunları küçümsemekten vazgeçmelidirler.

- Okul dışında zamanın değerlendirilebilmesi için, milli kültür ve değerleri kandırarak faaliyet alanları oluşturulmalıdır.

- Yazılı ve görsel medyada şiddet içeren film, dizi ve programlara yer verilmemeli, haber programlarında terör ve saldırganlığı dakikalarca vermekten vazgeçilmelidir.

- Medya kendi aralarındaki yarış, iyi bir nesil yetiştirmek adına yapmalıdır ki, arada bir de milli sorumluluklar hatırlanmalıdır. Kültür ve eğitim etkinlikleri haber değeri olan faaliyetler olarak algılanmalıdır.

- Bilgisayara ve internete olan ilginin çocuklarımızı yanlış mecralara çekmesini engelleyebilmek için, özellikle internet salonlarındaki bilgisayarlara filtre uygulaması yapılmalı, denetlenmeli; pornografik siteler ve şiddet içeren oyunların oynanması engellenmelidir.

- Eğitimde fırsat eşitliği sağlanmalıdır. Parası olanın özel ders hanelerde hazırlanıp, istediği okula gitme imkânı yakalaması karşısında, fakir ailelerin çocukları içinde tedbir alınmalıdır.

- Eğitimi Avrupa standardına yükseltme iddiasını dilinden düşürmeyenler, eğitim çalışanlarının geçim düzeyini de Avrupa standardına yükseltmek için adım atmamalıdır. Kendi geçim derdi ile boğuşan değil, öğrencilerine her boyutta çözümler üretebilen ve onları izleyebilen öğretmenlere ihtiyaç olduğunun farkına varmalıdırlar.

**"Hiçbir sorun, çözümsüz değildir...
ÇÖZÜLÜR!"**

Şiddetin Üç Atlısı

Hasan Mahir

“Ümitsizlik-Amaçsızlık-İnançsızlık”

Okular da her geçen gün şiddet olayları artıyor. Şiddetin sebeplerini araştıran insanlar yüzeysellikte kalıyor. Konuyu bir dizi filimin üzerine yıkarak yıllardır yapılan ihmalleri, kendi üzerimize düşen görevleri ve sorumluluklar savuşturulmaya çalışılmaktadır. Bugün ki gençliğin içerisinde bulunduğu çıkmazı üç kelime ile özetlemek mümkün. Ümitsizlik, amaçsızlık ve inançsızlık.

Ümitsizlik

İnsan ümitleri ile yaşar özelliklede gençler ümitleri ile hayata tutunur. Ümit mutluluğun anahtarıdır. Tersini olan umutsuzluk ise çıkmaz bir sokaktır. İçimizin derinliğinde karanlık bir kuyudur.

Ekonomideki dengesiz dağılım dolayı ortaya çıkan işsizlik gençleri gelecek endişesi taşımaya yönlendirme de. Hayatta diğer arkadaşlarından bir adım daha önde olabilmek için okumak zorunda olduğunu biliyor. Ancak Üniversite sınavını kazananların belli oranda olması başarısı düşük gençlerin ümitsizliğe kapılmasına sebep oluyor.

Medyadan takip edildiği kadarı ile şiddet daha çok düz lise dediğimiz okular da görülüyor. Fen lisesi, Anadolu Lisesi ve diğer liselerin hiç birine yerleştiremeyen öğrenciler Liseye geliyor. Bu sebeple Düz lise olarak kabul ettiğimiz liselerde düz mantıklı gençler yetişiyor. Üniversite umudu olmayan, Hayata okumanın kendisine bir şey kazandırmayacağını düşünene gençler, okulda başka işlerler uğraşılıyor.

Doğa boşluk kabul etmez kuralından yola çıktığımızda boşluğu kötü alışkanlıklar, kötü arkadaşlıklar ve kötü bir çevre dolduruyor. İster Ümitsiz genç varlığı ispat etmenin yolunu diğerlerine baskı yapmada kullanıyor.

Amaçsızlık

Ümitsizliğin yanında gençlerde amaçsızlıkta var. Yıllardır bilinçli olarak gençler, kendileri, aileleri, ülkeleri ve insanlık için hiçbir amaç taşımamaktalar. İdealleri, ülküleri olmayan gençler, popüler kültüründe etkisi ile iyi bir tüketici olma yoluna itildiler. Dünyadaki tek amaçları kısa yoldan zengin olmak ve bu zenginlikle yeme, içme ve eğlenmeden sanal bir dünya kurma peşindedir.

Üretmek, emek vermek, bilimsel bir çalışma yapmak “boş uğraş” olarak görülüyor.

İnançsızlık

Gençliğimiz bilinçli olarak yıllardır, kendi milli ve manevi değerlerinden uzaklaştırıldı. Günümüz deyimini ile kendi değerlerimiz out yabancı değerlerin oldu. İlk dinamikler ferde sonrada aileye konuldu. Allelerin bozulması ile beraber toplumda manevi çöküşü yaşadı.

Milli ve Manevi değerlerden toplumu uzaklaştırma projesinin bir ayağını Medya bir yağını, içimizdeki İslam karşıtları bir ayağını da dışardan gelen misyoner zihniyeti oluşturdu. Ancak değerlerin yozlaştırılmasında en büyük sorumluluk devlete ait. İnançtan gençleri uzaklaştırmak, bazı kurumlar ve hükümetler tarafından devlet politikası olarak yapıldı.

İlginçtir devler adına yapılan Türkiye'de başlarını inançları gereği örten insanların başını açtırma politikası bakın medyaya nasıl yansıdı. Güneydoğuda bir ilimizi ziyaret eden Yüksek Askeri bir yetkiliye il valisi övünerek, ne kadar kızın başını açtıklarını anlatınca, askeri yetkilinin cevabı çok ilginç olmuş. "Sayın valim çok fazla açmayın bir gün gelir kapatamazsınız"

Bu örnek bize Türkiye'de yaşanan trajediyi gösteriyor. Türk gençliği bir program dairesinde değerlerinden uzaklaştırıldı. Şimdi denizin ortasından yönünü bulmaya çalışan gemiler gibi.

Çözüm

Türk gençliğini düşürdüğümüz, ümitsizlik, Amaçsızlık ve inançsızlık girdabından kurtarmamız gerekmektedir. Türkiye olarak bir gençlik projesi koymalı kendi değerlerimizi gençlerin gözünden güzel ve geçerli göstermeliyiz. Her gence İnsanlık adına bir ideal vermeli ve Amaca yönelmek içinde umut vermeliyiz.

Eğer gençlik üzerinde bu kadar tahribat sürerse bugün dünden kötü görünse de yarın bugünden daha da kötü olacak. Gençliğin düştüğü çıkmazın sonundaki karanlıkta kahkahalarla sırttanların bir gün kendini kaybeden gençler ayağına dolanacak.

Şiddet ve Gençlik

Mehmet SELİM

Son zamanlarda okullarda yaşanan şiddet olayları üzerine ekranlarda ve çeşitli platformlarda boy göstererek sebebini arayan uzmanlardan soruna yönelik pek çok açıklama yapılmış fakat çözüme yönelik dişe dokunur bir öneri getirememişlerdir. Bu da sorunu tam anlamıyla teşhis edemediklerinin bir göstergesidir. Sorunun çözümüne katkıda bulunur umuyla bir tespit de biz bulunmaya çalışalım.

Hani hep derler ya medeni insan sorunlarını kavgayla, şiddetle değil konuşarak, karşısındakini ikna ederek halleder. Hayvanlar koklaşa koklaşa, insanlar konuşa konuşa anlaşılır. Sözün bittiği yerde şiddet başlar diye, söyleyecek sözü olmayan aciz insanlar şiddete başvururlar diye, yukarıda sıraladıklarımızla şu son zamanlarda gündeme oturmuş okullardaki şiddet olaylarını birleştirelim.

Evet söz bitmiştir, çünkü insanımız artık günlük hayatını 250-300 kelimeyle idame ettirir hale gelmişlerdir. Bilimsel bir saptamayı da bu tabloya ekleyelim: insanlar bildikleri kelime sayısı kadar düşünme gücü ve hızına sahiptirler.

Dili elinden alınmış düşünemeyen, konuşmayan, konuşarak anlaşamayan insan ne yaparsa ne yazık ki, gençlerimiz de onu yapıyorlar.

İlkel insan nedir? Düşünemeyen, konuşmayan, okumayan, bunları yapamadığı için de sorunlarını bildiği tek yöntem olan şiddetle halleden insan demektir.

Şu anda kabullenin ya da kabullenemeyin gerçek ne yazık ki budur; gençlerimiz birer ilkel insandır.

Düşünmeyen, konuşmayan, okumayan ya da düşünemeyen, konuşamayan, okuyamayan, yazmayan, yazamayan bir gençlik, bir toplum.

Niye şaşırıyoruz ki?

Onları bu hale getirenler utansın.

Peki onlar bu hale nasıl geldi?

Ekranlarda magazin programlarında parayı tek değer olarak gösterip konuşmaktan aciz et yığınlarını 24 saat insanların gözünün içine sokarsanız, okuyan insana istihdam yaratamaz ülkede üniversite mezunlarından bir işsizler ordusu yaratır, okumanın beyhude bir çaba olduğunu dolaylı olarak ta olsa sürekli vurgularsanız, kanlarının en deli aktığı dönemde olan bu genç insanların okumalarını ya da okumaya heves, ilgi duymalarını nasıl beklersiniz?

Yakın zamanlara kadar her kesimden insanın ağzında bir laf vardı hatırlar mısınız ? "Bu devirde ya popçu ya topçu olacaksın" diye bunlara şimdi bir de kapkaççılık eklendi. Nitelikli dolandırıcılık falan da tarih oldu. Her şeyin adisine, sıradanına alışır olduk: Savaşın, meyve sebzenin, politikacının, doktorun, öğretmeninin, hırsızın.., kısaca insanın!

Şiddet: Batının Genetik Şifresi

Süleyman PEKİN

Kocaeli 1 No'lu Şube Başkanı

Şiddetin tarihi insanlığın tarihi kadar eskidir. Yeryüzündeki ilk şiddet olayı Hz. Adem'in zamanına kayıtlıdır. Kabil'in Habil'e yaptığını günümüzde Batılılar herkese yapıyor.

Batı Medeniyeti Kabilimsi bir medeniyettir. Şiddet bu medeniyetin bilinçaltıdır. Onların mitolojik tanrıları, tanrıçaları bile ehl-i şiddet ve dalalettir. (Bakınız; Zeus, Herkül, Ares, vs.)

1100 senelik Ortaçağ boyunca derebeyliklerde korku ve dehşet içinde 156 bin cins şeytan ve ifrit türlerini tasnif ederek yaşamışlar. Coğrafi Keşiflerle şiddet ihracına çıkmışlar; Kızılderililerin, Maya'ların, İnka'ların, Azteklerin, Maorinlerin, Aborijenlerin milyon milyon canına okumuşlar.

Sonra ver elini sömürgecilik. "En iyi zenci, ölü zencidir" atasözü.. İrkçi beyaz örgüt Ku Klux Klan'ın günümüzde hala aktif olduğunu ve Bush oğlu Bush gibi Evangelistlerle dirsek temasında olduklarını biliyor muydunuz?

Cemil Meriç; 'İzm'ler idraklerimize giydirilmiş deli gömlekleridir' diyordu. İdeolijilerin hep bu zulüm coğrafyasında ihtilaller ve katliamlar arasından doğduğunu biliyor muyuz? Sadizm mi, Mazozizm mi?

Batı'nın katliam dosyası öyle kabark ki klasörlere sığmaz, bellekler almaz. Sokak ortalarında köpekler gibi itlaf edilen Protestanlara uygulanan dini terörden tutun da her 6 ayda bir yenisiyle tanıştığımız mikrobiyolojik teröre kadar geniş bir spektrumda türevleri var. Hatta bu yüzden Durmuş Hocaoğlu; 'Terör ve Batı ikiz kardeş gibidir' der.

Genetik şiddet yada Batı'nın şiddet geleneği yüzyılın bütün gelişmelerinde kendisini gösterir. Televizyonuyla, müziğiyle, kültürüyle, ekonomisiyle, sanatıyla hep şiddetin ve dehşetin mümessili oldular. Onların bilinçaltlarına bizim hayallerimiz bile yetişemedi. Kurtadamlar, Vampirler, Frankeşyan'lar, sömürgeci maymunlar, dev yılanlar, katil bebekler, kötü ruhlar, Zombiler, canlanan mumyalar, insan yutan köpek balıkları, uzaylı yaratıklar vesaire.. Hem kendileri huzur bulmadılar hem de insanlığa rahat ve huzur vermediler.

Yalçın Küçük'ün ifadesiyle her ne kadar korkuyu bir atom bombası olarak kullanmayı keşfedenler Moğollar olduysa da Batı'nın tarihi şiddetin tarihidir. Günümüzde her türlü şiddet sonuç alıyor. ABD dünyayı sistematik bir şiddetle yönetiyor. Sadece 1946-75 yılları arasında amaçlarına ulaşmak için 215 defa askeri güce başvurmuşlar, 19 defa da nükleer silah kullanma tehdidi savurmuşlar. Bir kez çifte katmerli kullanmışlardı da halen Hiroşima, Nagazaki ağlıyor.

Gezeganimiz ABD, İngiltere ve İsrail'in oluşturduğu Şer Üçgeni tarafından yönetiliyor ne yazık ki. Hele İsrail'in yaptıkları adeta şiddetin Tevratik kutsanmasıdır. Akabinde mutad olarak silahsızlanma konferansları yapılır.

Bir de bunların yapay uzantıları olan taşeron terör var. Görevleri her ülkede şiddetin canlı ve diri kalmasını sağlamak. 23 yıldır bu aziz vatanda PKK terörüne verdiğimiz kanın ve canın acısını iyi biliriz.

Dolayısıyla yukarıda sıraladığımız bataklıkların kurutulamadığı bir süreçte sivrisineklelerle mücadele hobi olmaktan öteye gitmez. Hatta sivrisineklere saz çalmaya benzer. "İyi nişan almalı insan, kuklayı değil kuklacıyı vurmali" der, Malcom X. Okullarda, sokaklarda, trafikte, ekonomide, spor alanlarında ve aile içinde yayılan şiddeti engellemek istiyorsanız Batı'yla münasebetlerinizi gözden geçireceksiniz. Çünkü Batılılaştıkça şiddet paritemiz artmakla kalmayıp tavan yapıyor.

Ne diyor Basra'lı Ömer :
**Belki haberin yoktur diye yazıyorum Franks
Önce demokrasi yağdı göklerden
Sonra özgürlük geçti üstümüzden palet palet
Ve insan hakları namlulardan
Saniyede bilmem kaç bin adet
Demokrasi bizim eve de isabet etti
Bir gün sonra anladım ayaklarımın koptuğunu
Babamın vücudunda
Tam onsekiz adet insan hakları saymışlar."**

'El ele verdik, bu hale geldik' diye bir söz var tam da bu durumumuzu anlatan. Milli-manevi hisleri körelmiş, değer yargıları alt-üst olmuş, hayata midesinden bağlanmış, Atatürk'ü ve Türk İnkılabı'nı idrak edememiş, bencillik kulvarlarında yarışan bir toplum profilimiz var bizim. Kanunla, yönetmelikle, reformla veya söyleyle sonuç alabileceğini zanneden de bir zihinsel yapımız mevcut. Yani çözüm arama merkezleri de aslında sorunun birer halkası.

Sevgi ve hoşgörü vaazlarıyla, çiçekle-şiiirle sorunlar çözülmez. Samimiyet ve iradeyle çözüldür. Tabi ki öncelikli olarak da siyasi iradeyle.

Ormanda huzur; ancak arslan tahtına dönüşüne bulunur.

Din ve Terör

Prof. Dr. Mustafa ERDEM

A.Ü. İlahiyat Fak. Dinler Tarihi Öğrt. Üyesi

Din, insanlığın ilk dönemlerinden günümüze, insanın ayrılmaz bir vasfı olarak varlığını sürdürmüştür. Nerede insan var ise orada din de var olagelmıştır. Bunun nedeni ise "Yüce Yaratıcı"nın insanı dine muhtaç bir halde yaratmış olmasındandır. Nitekim dünden bugüne fiziki ve biyolojik ihtiyaçlarını temin için mücadele eden insanlık, her zaman ruhi ihtiyaçlarını temin arayışı içerisinde olmuştur.

İnsanların ruhi ihtiyaçlarını temin ya da ölüm ötesi realiteye hazırlık konusunda buldukları ya da inandıkları çözüm yolları, başka bir ifade ile ruhi tatmin araçları, her zaman aynı olmamıştır. Fakat şu ya da bu şekilde her insan bir inanç biçimi ile ruhi problemlerine çözüm arayışı içerisinde olmuş ve kendini tatmin edecek bir yol ve yöntem bulmuştur.

Doğrudan insanı muhatap alan dinin ana amacı insana huzur, güven ve mutluluk sağlamaktır. Bu haliyle din, bireysel bir gerçeklik gibi görülmeyle birlikte bütün insanlığın ortak değeri olarak temayüz etmiştir. Zira belirli ortak değerler etrafında toplanan insanlığın bu ortak paydalarından biri de din olagelmıştır.

Dinin iki ana özelliği vardır. Bunlardan birincisi; insanın inandığı değerler ve bu değerlerle ilişkisini sağlamak veya düzenlemektir. Buna genel bir ifade ile Tanrı-insan ilişkisi demek de mümkündür. Bu aşamada ister rhi zaruretler gereği Tanrıyı insanlık keşfetmiş olsun, isterse Tanrı yarattığı insana bir şekilde kendini tanıtmış olsun durum değişmemektedir. Çünkü dinin ana işlev alanlarından biri bu

ikili arasındaki ilişkiyi kurmak ve düzenlemek şeklinde gerçekleşmektedir.

İkinci özelliği ise insanın hemcinsleri ile arasındaki ilişkileri düzenleme ve kontrol etme özelliğidir. Bu özelliği ile din, insana birey olarak sahip olduğu imkanları sınırsız bir şekilde kullanma hakkına sahip olmadığını öğretir. Böylece insanlar arasında barış, huzur ve güven ortamının doğmasına katkı sağlar.

Dinin Tanrı ve insanlar arası ilişkileri tanımlama konusundaki etkinliği, ölüm ve sonrası gerçeği sayesinde olmaktadır. Ölüm gerçeği insanın Tanrıyı sevmesi ya da O'ndan korkması sebebiyle O'nun buyrukları konusunda kendisini kontrol etmesini sağlar. Aynı zamanda ölüm, insanı diğer insanlara karşı tutum ve davranışlarından, ölüm ötesinde Tanrı huzurunda yargılanacağından ve sorgulanacağından

bu günün yarının

abd'nin yeni dünya düzeni, çocukların gözlerinden okunuyor! hala tarafsız mısınız?

ğından dolayı da etkiler. Böylece insan ölüm sonrası yaşam ile bu dünyadaki sınırsız arzu ve isteklerine, Tanrı'yı hakem tayin etmek ve insani ilişkilerinde ölçülü davranmak zorunda hisseder.

Yeryüzünde dünden bugüne dinlerin tamamı somut olarak ahiret hayatından söz etmese de hemen hemen hepsi ölüm ötesi ile ilgili bazı bilgiler vermiş, bazı kurallar koymuş ve insanların bu kurallara uygun davranışlar sergilemesini istemiştir. Uzak Doğu dinlerinin Karma/Tenasüh inancı, kast sisteminin bir olgusu olarak pratize imkanı bulmasına vesile olmuş, insanları yaşadıkları "kast"ın şartlarına uymaya mecbur etmiştir. İlahi dinlerin ortak özelliği olan ahiret inancı ise, insanın gerek yaptığı iyilik, hayır ve ibadetlerle gerekse ahiret hayatı hakkındaki bilgileri ile, ölüm ötesinde mutlu olabilmek için bazı maddi ve nefsi fedakarlıklara katlanmak zorunda kalmasına sebep olmuştur. Bunun doğal sonucu olarak insanlar arasında bir hak kavramı ve haklılık bilinci gelişmiş ve hukuk kuralları geliştirilmiştir. Böylece insan, özgürlüklerin sınırlı olduğunu, çevresinde yaşayan insanların özgürlüklerin kullanımını konusunda en az kendisi kadar hak sa-

hibi olduğunu anlamış ve bunu bir dini zaruret olarak uygulamaya çalışmıştır.

Bütün bunlardan anlaşıldığı kadarıyla din, Tanrı, ahiret, hak gibi fenomenler aracılığı ile insana dünya hayatında mutlu olma yollarını öğretmiş ve ona bu imkanları hazırlamıştır.

İşin karmaşık olan tarafı ise; günümüzde adı ve ilkeleri ne olursa olsun, insanlığın tamamına yakını bir dine inanmış gözükmekte ve kendi dinlerinin emirlerini uygulamakla yükümlü sayılmaktadır. Bütün dinlerin amacı bireysel olarak insanı ve bütün toplumları mutlu etmek olmasına rağmen, insanlık çok çetin bir bunalımın girdabında bozulmaktadır. Bu durumda düz mantık yürütüldüğünde ya dinler gerçekten insanlığa barış ve huzur önermemekte ya da insanların dini inanış ve uygulamalarında bazı problemler yaşanmaktadır. Aynı dinlerin tarihin ve coğrafyanın belli kesimlerinde huzur ve istikrar sebebi olurken başka kesimlerinde nifak, fitne ve zulüm şeklinde tezahürü, problemlerin dinlerden değil, dinlere inanan insanlardan kaynaklandığı intibahı uyandırmaktadır.

Bu durumda din ile o dinin mensuplarını ayırmak gerekmektedir. Zira dinin önermelerinin ne olduğu kadar insanların bunları nasıl anladığı ve nasıl uyguladığı önem kazanmaktadır. Nitekim bütün din mensuplarının kendi dinleri etrafında bile tek düzey bir bütünlük oluşturamadıkları, farklı grup ve mezheplere bölündükleri düşünülürse yine problemin dinde değil onun müntesiplerinden kaynaklandığı dikkati çekmektedir. Hatta bu durumda din, başka dinden olanlar kadar kendine inananlar için bir nifak ve çatışma sebebi olarak karşımıza çıkmaktadır. Dünden bugüne aynı dine mensup insanlar arasında cereyan eden çatışmalar bunun en somut örneklerini teşkil etmektedir.

Dinin bir çatışma zemini hazırlamamasının temel sebebi dinin bizatihi kendisi olmayabilir.

Burada dini oluşturan fenomenler ve bunlarla ilgili yorumlar din mensuplarının sosyal, siyasal, ekonomik, psikolojik, hatta etnik konularına göre birer çatışma sebebi olabilir. Nitekim aynı dinden olan insanların katliam boyutlarına varan çatışmalarında uyguladıkları acımasız tavır, bu yorum ve diğer şartların etkilemesi sonucu ortaya çıkmaktadır.

Bir taraftan aynı din mensupları arasında bunlar olurken diğer tarafta farklı dinden insanların zaman zaman insanlığa dünyayı dar ettikleri esef ve ibretle görülmektedir. Haçlı savaşları bunun en acı örnekleri olarak hafızalarda yer almaktadır. Burada yine kullanılan faktör din olarak karşımıza çıkmaktadır. Halbuki din öz itibarıyla göreceli olmakta, herkesin dini kendine makul ve hak görünmektedir. Ayrıca din, bir akıl, bir yürek/kalp/gönül işidir. Hal böyle olmasına rağmen bu unsurların hepsi baskı altına alınmaya, güçlü olanın dini zayıf olana dayatılmaya çalışılmaktadır. Bu işlem zahiren mümkün görünse bile iç dünya için kesinlikle mümkün görünmemekte ve pratik bir değer ifade etmemektedir. O zaman sanki insanlar din konusunda samimi bir etkileme yönteminden uzak, gönüllerin fethi yerine yapılan empoze ve dayatmalar sonucu dıştan inanmış gibi görünen ama, içten asla inanmayan münafıklar türetilmektedir. İşte din mensuplarına düşen görev, din konusunun özde bir inanç olduğu, bu halıyla kişiyi mutluluğa götürdüğü, dayatmaların kin ve nefret doğurduğu gerçeğinin kabullenilmesi ve farklı dinden insanlara saygı duyulmasıdır.

Günümüz dünyasında sosyal, siyasal ve dini huzurun olmadığı konusunda bütün insanlık hemfikirdir. Ancak unutulmaması gereken husus, bu huzursuzluğun temel sebebinin de yine dine dayandırıldığı ve din mensupları tarafından çıkartıldığı gerçeği olsa gerektir. Demek ki özde masum olan din, çeşitli dünyevi hesaplarla birleştirildiğinde, insanın dünya ve ölüm ötesini aydınlatması gerektiği halde, onu hem yaşadığı sürece hem de ölümden sonra

karanlığa terketmektedir.

Bir kısım insanların yaşama hakkının meşruiyetine paralel olarak inanma özgürlüklerinin de var olmasını isterken, bunu gerçekleştirmesi konusunda takip edilen metot, araç ve gereçler ne kadar doğrudur? Ya da konuya başka bir açıdan bakarsak insanlara yaşama ve inanma konusunda baskı, dayatma ve zulmün uygulanması, özgürlüklerin kısıtlanması ne kadar doğal, ne kadar yasal, ne kadar meşru bir durumdur? İşte problemin başlangıç noktası da burasıdır. Zira her insanın kendince meşru olduğu tartışılmaya değerse, bazı hallerin de gayri meşru varsayımı ile uygulama zemini bulamaması da o kadar tartışılmaya değerdir. Ayrıca çeşitli baskı güç ve gruplarını ellerinde bulunduran kesimlerin kendilerince haklı saydıkları hususlarda, bu güç ve imkanları kullanarak baskı ve zulüm uygulaması, muhatapların doğal tepkisine sebep olmaktadır. İşte bu durumda bir çatışma zemini oluşmakta, herkes kendi imkanlarını kullanmaktadır.

Terör, bazı kesimlere göre son yılların korkulan, ürkülen, nefret edilen, insanlığı felakete götüren gayri ahlaki, gayri insani, gayri dini yolu/yöntemi olarak kabul edilmektedir. Buna mukabil bazı kesimlerde ise tam tersi ezilen, horlanan, zorlanan, inanma ve yaşama hakkı

elinden alınmak istenen ya da alınan insanların başvurduğu, askeri, ahlaki, hatta dini meşru hakları olarak ilan edilmektedir. Her iki kutup arasındaki bıçak sırtı incelik, taraflara göre göreceli bir varsayım olmaktan öteye geçmemektedir. Zira kimin hangi hakkı niçin kullandıklarını bile hakim konumundaki insanlar farklı düşündürmeye yönlendirmektedir. Bu durumda taraflar asli ve fitri değerler etrafında birleşmeleri, hangi dine inanırlarsa insanlar, dinlerin önerdiği barış ve huzur ortamını temine yöneltmeleri gerekmektedir. Bu sırada problemin özünü çözmeye yönelik analitik yaklaşımlar dış etkenlerden uzak selim bir akıld ile/rehberlikte yapılması önem arz etmektedir.

Dünyamızda özellikle müslüman ve geri kalmış toplumlar ve toplulukların terör ve çatışmanın doğrudan muhatabı olmaları oldukça elem vericidir. Bu tür çatışmaların belirtilen yörelerde olması her hal ve şartta o bölgede yaşayan insanları madur etmektedir. Sudan, Ortadoğu, Kuzey Hindistan, Pasifik yörelerinde meydana gelen çatışmaların meşru müdafa hakkı talebi olmadığını sadece oralarla ilgili hedef ve hesapları olanlar iddia edebilirler. Zira öz vatanlarında kendi içlerinde fakirlik ve sefaletle rağmen yaşama mücadelesi veren zavallıların, hangi şartlarda çatışmaya zorlandıkları ayrı bir değerlendirme konusu olmaktadır. Elleri çeşitli imkanlara sahip olanla-

rın bu imkanları masum ve mazlum kesimler aleyhine kullananlara karşı muhatapların, tek kutuplu ve küresel bir dünyada, meşru haklarını hangi yollarla ispat ve talep hakları olacak ve buna kimler karar verecektir. Bu durumda horlanan, tahkir ve tahrik edilen ve en sonunda öldürülen insanların, dinleriyle temas geçmeleri ve orada teselli aramaları masumiyet ve meşruiyet sınırlarını aşar bir davranış bozukluğu ve hak ihlali midir? Zira din, dünya ve ahiret için bir teselli, ümit ve huzur kaynağı değil midir? Bu şartlarda dini ile iletişim kuran, orada teselli arayan, oraya sığınan insanları terörist ilan edip, terörizmin kaynağını da din olarak gösterebilir miyiz?

Sonuç olarak dinler huzur ve güven kaynağıdır. Hoşgörü, barış ve sevgi telkin ederler. Hiçbir zaman terörün kaynağı ve teşvikçisi olarak gösterilemez. Bazı din mensupları terörist olarak niteleniyorsa bu onların dini nasıl anladığı ile ilgili bir problem ya da onları terörist ilan edenlerin isnat, iftira ve dayatmalarıdır.

Terör insanın yaşama hakkını ihlal ettiği gerekçesiyle dinle bağdaştırılması mümkün olmayan bir hak arama yöntemi olarak uygulanmaktadır. Bunun hiçbir dinde referansı yoktur ama İslam'da hiç yoktur. Dünyayı yönetmeyi arzulayanların İslam korkuları terör korkularıyla birleşmekte ve bu korkularla İslam'ı terörün kaynağı olarak göstermelerine sebep olmaktadır. Aksi halde referans kaynakları ve pratik uygulamaları hem terörden, hem de terörü doğuracak davranış bozukluklarından uzaktır.

Teröristin dini, milleti yoktur. İnsan, algılama, uygulama ve hak arama biçimi olarak dünyayı tehdit etmektedir. Bütün din mensuplarının hem terör, hem de terörü doğuran sebepleri ortadan kaldırmak, dünyamızı huzur ve barış içerisinde yaşanan bir yer haline dönüştürmek için ortak hareket etmeleri gereken zaman çoktan gelmiştir.

Şapkayı Önümüze Koyalım

Selami ÖZTÜRK

Dünya bankası raporunda bile, eğitim kurumlarımızın hali konuşulmakta. Biz eğitimde reform yapmak yerine, eğitimi deforme ediyoruz. Genel öğrenci kitlesi nasıl olması gerekirken ne halde? Diplomalı insan sayısının artması amacı ile yapılanlar Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları için avantaj mı sağlayacak yoksa dezavantaj mı olacak.

Eğitimin önündeki engellerden dolayı ortaya çıkan eğitimsizlik, Türkiye Cumhuriyeti Devletini ileride hangi handikaplara sürükler?

Eğitilememiş kitlelerin sorumluluk alma zamanı geldiğinde başarılı olabilecekleri düşünülebilir mi?

Kalifiye elemanın olmadığı yerde; kalifiye eleman çalıştırma ihtiyacında olan kurumlar ne şekilde ayakta kalabilirler? Çöküş bu değil midir?

Eğitim ve Öğretim okuma yazmadan başlayarak en yüksek düzeyde bilim ve sanat bilgisi vermeye kadar çeşitli derecede meşru öğretimin yapıldığı okullarda gerçekleştirilir.

Böyle bir yapılanma amacı güden bir kurumda şiddet nasıl yer tutar?

Yani; duygu ve davranışta aşırılık, sertlik anlamına gelen şiddet, kaba ve sert davranmak şekliyle şiddet gösterme haline hangi sebeple dönüşebilir?

Okullarda bireylerin başarısızlıklarını düşünmeden, topluma kazandırılmı diye okulda tutma anlayışımız yanlış. Bu tür bireylerle

mutlak surette başka alternatifler noktasında rehberlik edilmeli.

Akıllı ve irade sahibi herkesin kabiliyetli olduğu gerçektir; bu kabiliyetler çerçevesinde meşru olarak insanları meşgul edebilmeliyiz. Böylece herkesi topluma kazandırmak gibi bir amaç hedeflemiş oluruz. Bilinmesi gereken; insanların topluma kazandırılması yönünde uygulanması gereken yöntemin, her birey için aynı olamayacağı anlayışıdır.

Huyu, suyu, anlayışı, kabiliyeti farklı olan bireyler nasıl olur da aynı yöntemle topluma kazandırılmak istenir? Geleceğin temellerinin okulda şekillendiğini anlamayanların okul içerisindeki aymazlıkları; neticede disiplini, düzeni alt üst etmez mi?

Her türlü olumsuzluğu yok sayarak, okulda zaman geçiren herkesin eğitilmiş olduğunu mu düşünüyoruz? Onun için mi devamlı ile devamsızın, başarılı ile başarısızın arasında fark yok? Onun için mi öğrenciler on dersten sorumlu olarak bir üst sınıfa geçebiliyor.

Avrupa Birliği, demokrasi, insan hakları gibi olguları gündemde tutarak sorumsuzlardan sorulması gereken sorgularını bunun için mi sormuyoruz. Mağdur öğrencilerin hakları adına neler yapabildik. Eğitimciler, idareciler, güvenlikçiler bunun için mi yetkisiz haldeler?

Öğrencisi adına düzgün bir yapılanma temini için uğraşan öğretmenlerine ne için mahkemeler kurulur? Bütün yetkileri elinden alınmış idareciler, öğretmenler, güvenlikçiler problemlili öğrencilerin hakları adına sorumlu tutulurken; nasıl olur da gerçek öğrenci kitle-

sinin uğradığı mağduriyetleri hesabını da vermek zorunda bırakılırlar?

Okumayı değil de şiddeti, sevgiyi değil de nefreti, ahlakı değil de illeti kendisi için hobi edinmiş iradeleri, normal standartların içerisinden ayırıp kontrol altına alma sorumluluğu yok mu? Onların bir zarar topu haline gelmesinin sebepleri nelerdir?

Ekonomik adaletsizliğin terörü desteklediğini kabul ederken, bu ekonomik dengesizliğin okul içinde ki şiddetle alakalı olduğunu düşünmemiz gerekmiyor mu?

Kendi evladına sahip çıkamayan ebeveynler hangi şartlar altında böyle çaresizleştiler?

Belli hülyalara dalmak adına uyuşturucu batağına saplanan gençler nasıl bu kadar hahalperest oldular?

Kendi okul arkadaşının cebindeki parayı kendisi için hak sayarak haraç şeklinde zorla alanlar nasıl oldu da bu kadar sorumsuzlaştılar.

Arkadaşını acımasızca darp eden , öldüren kimseler kendi beyinlerinde hangi çatışmaları yaşayarak bu kadar zalimleştiler?

Geleceğin anneleri olacak olan kızlarımız kendilerini nasıl olur da bu kadar değersiz

sayabilirler? Hangi çelişkiler gelecek nesilleri yetiştirecek olan genç kızlarımızı ailelerinden bu derece uzaklaştırabilirdi?

Ümitsiz ve korkulu yaşayan insanların psikolojik dengesizlik içerisinde olacağı gerçeği neden göz ardı ediliyor?

Kendi anne ve babasının güvenini hissedemeyen kızlarımızın davranış bozukluğu cenderesinde sıkışıp kalacağı hesaba katılarak, aile kurumu ve kutsal aile yapısı adına ortaya konulması gereken projeler yok mu?

Türlü fedakarlıklar içerisinde gözünün içine bakarak yetiştirmeye çalıştığı kızlarına, oğullarına sorumsuzca ve sebepsizce yapılan saldırılar karşısında ailelerin nasıl tepkiler vereceği hesaplanıyor mu?

Toplum barışı adına sorumluluk taşıyan insanların bu tür mağduriyetler yaşaması sebebiyle farklı anlayış geliştirebileceğinden endişe edilmesi gerekmiyor mu?

Toplumda güvenin temini için birle, üçle, beşle başlayan olayların genele yayılmaması adına neler yapılıyor?

Her geçen zamanın belli ihmaller ortaya çıkardığını, bu ihmallerin belli bedeller ödettiğini ne zaman kabulleneceğiz?

Şapkayı önüne koymasına gereken kim?

Aman gençler akıllı olun. Bir ömür boyu pişmanlığını yaşamak zorunda kalacağınız davranış bozukluklarından uzak durun.

Nefsinize mağlup olmayın. Akınızı sağlam ve düzgün bir irade ile kullanma çabası içerisinde olun.

Kulağımda bir düşünürün sözü var!
"ÖLDÜRMEKTEN DAHA COŞKULU BİR ŞEY VARSA, O DA YAŞAMAYA İZİN VERMEKTİR" der.

Şiddetten uzak durun.....

Şiddete Çözüm Arayışları

Recep GÜDER

Türk Eğitim-Sen Lüleburgaz Temsilcisi

Psikoloji biliminin temelinde bakış açısı, yöntem, konu ve teknik farklılıklardan kaynaklanan yaklaşımlar vardır. Bu görüşlerden biri olan psikodinamik yaklaşım, bilinç altı öğelerin temelinde saldırganlık dürtüsünün olduğunu iddia etmektedir. Davranışın açıklanmasında saldırganlık tek başına yeterli olmasa da önemli bir öğedir. Bu nedenle iyi irделenmeli ve tanımlanmalıdır.

Öğrencilerimizle birebir ya da grup çalışmalarımızda en önemli sorunlardan birisinin kendilerini ifade etmede zorlandıkları ve iletişim kuramadıklarıydı. Okullarda ve toplumun farklı kesimlerinde gelişen şiddet olaylarının temelinde, insanın doğasında olduğunu düşündüğümüz ve kontrol edilmediğinde olumsuz sonuçlar doğuracak saldırganlık eğiliminin ve yeterli ifade etme/iletişim kurabilme becerisinin olduğunu görüyoruz.

Öğrenme sürecinin en yoğun olduğu gençlik döneminde model alma ya da taklit etme olarak adlandırılan medyatik kişiler başta olmak üzere çevrelerindeki kişileri örnek alma davranışı yaygındır. Bu nedenle anne ve babalardan başlayarak, eğitimciler ve tüm bireylere sorumluluk düşmektedir. Birebir davranışlarla verilen mesajlardan gençlerin üst düzeyde etkilendiği unutulmamalıdır.

Sorunun temelinde var olduğunu düşündüğümüz bu ve benzeri etkenlerin yol açtığı olumsuzlukların çözümüne yönelik önerimiz şöyledir;

*Öncelikle bu konunun sonuçlarından çok nedenleri üzerinde durulmasını sağlayacak bilinçli bir kamuoyu oluşturulmalıdır.

*Her aile, mahalle ya da köyde sözü dinlenen sorunların çözümünde danışılan bilge kişilerin sayı ve nitelik olarak azalmasına dikkat çekilerek bu toplumsal kişiliklerin önemi vurgulanmalıdır.

*Bireylerin kendilerini ifade etmelerini sağlayacak eğitimlere ağırlık verilmelidir. Bunu yaygınlaştırmak için ilköğretim okullarından başlayan tüm eğitim kurumlarını kapsayacak şekilde geliştirilebilecek programlar uygulanmalıdır. Davranış bilimleri, iletişim becerisi geliştirme, sosyal psikoloji ve psikoloji derisi zorunlu olmalıdır.

*Aile iletişim seminerleri, ana baba okulu ve rehberlik araştırma merkezleri gibi kurumsal oluşumlara ağırlık verilmelidir.

*Her eğitim kurumunda olması gereken psikolojik danışman ve rehber uzman kadrolarına gerekli atamaların zamanında yapılması gerekmektedir.

Sonuç olarak şiddet her zaman vardı bundan sonra da varolacaktır. Önemli olan bizim ne yapmak istediğimizdir. Olaylar arttıkça söylemleri arttırmak yerine değerlerin yozlaşmasına engel olacak güçlü aile yapısı, toplum yapısı, eğitim sistemiyle ilgili tedbirleri ve açılım önerilerini zamanında uygulamaktır. Bu konuda gerekli kültürel birikimimiz mevcut, yeter ki inancımız tam, kararlılığımız yerinde olsun.

REFORM DEĞİL “DEFORM”

Mustafa KIZIKLI

Genel Teşkilatlandırma sekreteri
mkizikli@turkegitimsen.org.tr

Hükümet, arzu ettiği memursuz ülke fantazisini gerçekleştirebilmek için sosyal güvenlik sistemini kurban etmiştir.

Reform adıyla sunulan "Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu" memurun maaşını azaltacak, prim yükünü artıracak, emekli aylığını düşürecek ve memuru ekonomik olarak ezecektir.

Reform adıyla makyajlanmış bu düzenlemeyle sosyal devlet yok edilmekte ve sosyal güvenlik, IMF'nin baskılarıyla piyasa aktörlerinin kucağına bırakılmaktadır. Böylece sistemin, tamamen kişilerden veya işverenlerden kesilen primlerle finanse edilecek duruma gelmesi istenmektedir.

Sosyal güvenlik kurumlarını yıllardır yaptıkları popülist siyasete oyuncak edenler, sistemin tıkanıp noktada prim ödeyen çalışanları kurban olarak seçmiştir. Hükümet, kantonlara ayrılmış bir Türkiye hayaliyle yanıp tutuşan batılı dostlarımızı memnun etmenin de gayreti ile, her şeyi özelleşmiş, yağmalanmış, memursuz bir Türkiye hayalini gerçekleştirebilmek için sosyal güvenlik sistemini fiilen ortadan kaldırmıştır. Çünkü memursuz ülke sahipsiz ülkedir.

Memurların prim yükünü 300 YTL'ye kadar artıran, emekli maaşlarını yüzde 9-15 arasında azaltan yasanın, IMF'nin istediği şekilde geçmesi için milletvekillerine 1.280 YTL temsil tazminatı ödenmesi ve maaşlarından yapılan 1.190 YTL'lik ek sosyal güvenlik kesintisinin kaldırılması da ulufe olarak sunulmuştur.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, "İşçilerin emeklilik işlemleri 1 saatte gerçekleşecektir"

diye nutuklar atmaktadır. Ancak 2007'den itibaren işe başlayanlar için emekli olma şartı her yıl 100 gün artacak ve sonunda 9 bin güne çıkacaktır. Bu da emekli olmak için gerekli sürenin her yıl 100 gün artı 1 saat artacağı anlamına gelmektedir. Buyurun işte Aldatma, Kandırma ve Palavra.

2007'den itibaren sosyal güvenlik hakları çöküntüye uğrayacaktır. Memurları sıkıntılı günler beklemektedir. Bu yasa memurun maaşını azaltacak, prim yükünü artıracak, emekli aylığını düşürecek ve memuru ekonomik olarak ezecektir.

Bu kanun özel sağlık sigortalarını teşvik etmekte, devlet sosyal devlet olmaktan çıkartılmaktadır. Bu durumda sosyal güvenlik kurumlarının ve devletin sağlık hizmeti üretmemeleri sonucunda fiyatlar tamamen özel sektör tarafından belirlenecektir.

Tedavi hizmetlerinin bir kısmını kapsamına almayan, bir kısmının da kullanım sayısına kısıtlamalar getiren ve % 20 ye kadar katılım payı öngören bu düzenleme ile sağlık hizmetlerinden dar ve sabit gelirliilerin yararlanması zorlaşacak, hatta imkansız hale gelecektir.

Emeklilik yaşı arttırılmakta, Türkiye'de ortalama insan ömrünün ne olduğu bile dikkate alınmamakta, "En iyi emekli, ölmüş emeklidir" anlayışı ile hareket edilmektedir.

AKP hükümeti bu durumları kabul ettirmek için toplumsal narkoz kullanmaktadır. Durum kamufle edilmekte, memurun uğrayacağı zararların iki yıl boyunca kurumca karşılanacağı söylenmektedir. Bu kanunun siyaseten kendisine zarar vereceğinden korkan hükümet, böyle bir uygulama ile memurun geleceğini değil, kendi geleceğini düşünmüş, seçimler yaklaşırken tepki çekmemeyi amaçlamıştır. İki yıl sonra ise memur kaderine terk edilecektir.

Bu yasa mevcut hakları geriye götüren bir yasadır. Bu, reform değildir. Olsa olsa bunun adına "deform" diyebiliriz. Yani reformları deforme eden, mevcut şartları bozan bir anlayış içinde çıkarılmış bir yasadır.

Bütün bu gerçekler ortada iken, yandaş ve yalaka bir sendikacının, bu "deform" a methiyeler dizmesi çalışanların gözünden kaçmamalıdır. Gerçi kendilerine verilmiş rolü oynayan bu sendikacı müsvetelerini, figüran kahvehanesinden kiralanmış basit, acemi ve ucuz figüranlar oldukları için yadırgamıyoruz. Ancak iktidar bezirganlığı yapan bu zevat her ortamda deşifre edilmeli, çalışanlara bunların kim ve ne oldukları iyi anlatılmalıdır. Çünkü çanağından yal yaladıkları efendileri kadar suçlu ve sorumludurlar.

Tuzlu Kahve

Kıza bir partide rastlamıştı.. Harika bir şeydi. O gün peşinde o kadar delikanlı vardı ki.. Partinin sonunda kızı kahve içmeye davet etti. Kız parti boyu dikkatini çekmeyen oğlanın davetine şaşırdı, ama tam bir kibarlık gösterisi yaparak kabul etti. Hemen köşedeki şirin kafeye oturdular. Delikanlı öyle heyecanlıydı ki, kalbinin çarpmasından konuşamıyordu. Onun bu hali kızın da huzurunu kaçırdı...

"Ben artık gideyim" demeye hazırlanırken, delikanlı birden garsonu çağırdı...

"Bana biraz tuz getirir misiniz" dedi.. "Kahveme koymak için.."

Yan masalardan hile şaşkın yüzler delikanlıya baktı... Kahveye tuz!.. Delikanlı kıpkırmızı oldu utançtan, ama tuzu kahvesine döktü ve içmeye başladı. Kız, merakla "Garip bir ağız tadınız var" dedi..

Delikanlı anlattı:

"Çocukken deniz kenarında yaşadık. Hep deniz kenarında ve denizde oynardım. Denizin tuzlu suyunun tadı ağızımdan hiç eksilmedi. Bu tatla büyüdüm ben.. Bu tadı çok sevdim. Kahveme tuz koymam bundan. Ne zaman o tuzlu tadı dilimde hissetsem, çocukluğumu, deniz kenarındaki evimizi ve mutlu ailemi hatırlıyorum. Annemle babam hala o deniz kenarında oturuyorlar.. Onları ve evimi öyle özleyorum ki.."

Bunları söylerken gözleri nemlenmişti delikanlının... Kız dinlediklerinden çok duygulanmıştı. İçini bu kadar samimi döken, evini, ailesini bu kadar özleyen bir adam, evi, aileyi seven biri olmalıydı. Evini düşünen, evini arayan, evini sakınan biri... Ev duygusu olan biri... Kız da konuşmaya başladı... Onun da evi uzaklardaydı.. Çocukluğu gibi.. O da ailesini anlattı. Çok şirin bir sohbet olmuştu... Tatlı ve sıcak...

Ve de bu sohbet öykümüzün harikulade güzel başlangıcı olmuştu tabii... Buluşmaya devam ettiler ve her güzel öyküde olduğu gibi, prenses, prensle evlendi. Ve de sonuna kadar

çok mutlu yaşadılar. Prens ne zaman kahve yapsa prensine içine bir kaşık tuz koydu, hayat boyu. Onun böyle sevdiğini biliyordu çünkü...

40 yıl sonra, adam dünyaya veda etti. "Ölümünden sonra aç" diye bir mektup bırakmıştı sevgili karısına... Şöyle diyordu, satırlarında...

"Sevgilim, bir tanem... Lütfen beni affet. Bütün hayatımı bir yalan üzerine kurduğum için beni affet. Sana hayatımda bir tek kere yalan söyledim... Tuzlu kahvede... İlk bulduğumuz günü hatırlıyor musun? Öyle heyecanlı ve gergindim ki, şeker diyecekken 'Tuz' çıktı ağızımdan... Sen ve herkes bana bakarken, değiştirmeye o kadar utandım ki, yalanla devam ettim. Bu yalanın bizim ilişkimizin temeli olacağı hiç aklıma gelmemişti. Sana gerçeği anlatmayı defalarca düşündüm. Ama her defasında korkudan vazgeçtim. Şimdi ölüyorum ve artık korkmam için hiçbir sebep yok..."

İşte gerçek... Ben tuzlu kahve sevmem. O garip ve rezil bir tat.. Ama seni tanıdığım andan itibaren bu rezil kahveyi içtim. Hem de zerre pişmanlık duymadan. Seninle olmak hayatımın en büyük mutluluğu idi ve ben bu mutluluğu tuzlu kahveye borçluydum.

Dünyaya bir daha gelsem, herşeyi yeniden yaşamak, seni yeniden tanımak ve bütün hayatımı yeniden seninle geçirmek isterim, ikinci bir hayat boyu daha tuzlu kahve içmek zorunda kalsam da.."

Yaşlı kadının gözyaşları mektubu sırlıklam ıslattı. Lafı açıldığında birgün biri, kadına "Tuzlu kahve nasıl bir şey" diye soracak oldu...

Gözleri nemlendi kadının...

"Çok tatlı!..." Dedi...

Çanakkale'nin Güncelleşmesi Mutlaklığı

Fatih DEDE

Bursa 2 No'lu Şube Üyesi

Değerli dostlar,

Bu yıl Çanakkale Zaferi'nin 91. sene-i devriyesindeyiz. 91 defadır Çanakkale'nin geçilmezliğini, acıyı gözyaşıyla birleştirip ırmak ırmak, sel olup akan kanı, insan aklını iflasa götüren inanılmaz sıkıntıları ve emperyalistlere, işgalcilere, modern haydutlara karşı verilen amansız mücadeleleri ve onurla noktadığımız, zaferle taçlandırdığımız nihai sonuçları tekrar tekrar anıyoruz.

Bu anma merasimlerinden neler çıkardık, hangi dersleri aldık, doğrusu ileriki satırlarda sizlerle birlikte biraz düşünelim, istiyorum. Kuru kuru anma toplantıları, klişeleşmiş, kalıplaşmış hitaplar, sözler, protokoller, geçiş törenleri, bize neyi anlattı; hangi millî bilinci aşıladı, uyandırdı merak etmiyor değilim.

Ancak bizde asıl millî şuuru oluşturacak olanın, bu kalıplaşan törenlerden öte, millî tarihimize bizlere çektirilen acıları tekraren bizlere hatırlatır mahiyetteki batılı haydutların bizleri her fırsatta iğnemelerini, bizleri aşılama çabalarını ve bizim yetkililerin de bu fütursuzca eylemlerin karşısında sürüngenliği kabul etmiş tavırla evet efendimci tutumlarını, özellikle AB'ye girmek hatırına, Papa'nın ölümü ile şanlı bayrağımızı yarıya indirme saflığını (sahi burada lâiklik yara almadı mı, nerede kaldı bizim, meşhur başörtü meselesinde dört ayağı üstüne kalkıp "olamaz" diye tepinerek ülkeyi ayağa kaldıran sözde laikçiler ve sözde Atatürkçüler, galiba duty fazla kaçırdılar..); AB'den ev ödevi alma üstüne ödev alma ve bunları kuzu kuzu yerine getirme zavallılığını, Çanakkale'ye veda etmek zorunda olan müs-

tevililere "siz üzölmeyin, biz size toprak verimiz" dercesine yabancıları mülk edindirme yasasını jet hızıyla meclisten geçirmelerini (buna karşı bizim seyyanenlerimizi aylardır sürünçemede bırakmalarını da hatırlayalım) ve yurt toprağını hoyratça vicdanları sızlamadan çatır çatır satmalarını ve en yetkili makamlarda oldukları halde bu milletin öz evladı olma gerçeğini içine sindiremeyerek "Türküm" diyebilme yürekliliğini ortaya koyamamalarını, yine aynı zihniyet sahiplerinin "gelin bizde alabildiğine demokrasi var, dedelerimizin inşa ettiği evimizde onlara iftira edebilirsiniz" diyerek Ermenileri nasıl cesaretlendirdiklerini; üç tane sözde aydın geçinen ayrılıkçıların arkasına düşüp "aaa, gerçekten ülkede kürt sorunu varmış" diyerek bu zavallılıkları, saflıkları, eğer saf değilseler ihanetleri ile ülkemizin başına olmadık belaları sardıklarını **görmek, hissetmek ve farketmek olacaktır**. Ülkemizin başına örölmek istenen yeni yeni çorapları fark edemedikten sonra değil 91, 91000 defa da bu zafer anılır olsa ne fark edecek?

Bu insanlar Çanakkale'yi, "bu topraklar için toprağa düşmüş asker"i nasıl, hangi sıfat ve sülle anıyorlar, merakınızı celbediyordur sanırım.

Özellikle Sevgili Gençler,

Şunu adınız gibi biliniz ki, haçlı seferleri bitmedi ve asla bitmeyecek. Bir Arap atasözünü hatırlıyorum: eş-Şarku Şarkun, vel-Ğarbu Ğarbut, La yectemian. "Doğu doğudur, batı batıdır birleşemezler." Bu gerçek asırlardır doğruluğu yaşanan ve test edilen bir gerçektir. Gerçekten de Avrupa veya batı bizleri Anadolu'da asla meşru görmedi, görmeyecek. Bizi ilk fırsatta Orta Asya'nın steplerine göndermeyi aklından çıkarmadı. Anadolu'nun üzerinden bütün İslâm coğrafyasına hakim olma idealini hep canlı tuttu. Ama her fırsatta Türk'ü karşısında buldu. Bizim en ufak tökezlememizi, gafletimizi, zayıflığımızı değerlendirmede mi? Bu gün de böyle değil midir? Türk ordusu sadece üç-beş baldırı çıplakla mı çarpışıyor dersiniz? Bu hainlerin arkasında Amerikalı, Almanı, Fransız, İngiliz, Yunanı, hatta başbakanımızın yakın dostu İtalyanı yok mu zannediyorsunuz? Tam bir haçlı ittifakı, değil mi? Ayrıca Irak işgalinin bir haçlı seferi olmadığını kimse iddia edemiyor.

Yukarıdaki gerçekleri paranoya olarak değerlendirenlerin varlığını biliyorum. Ama bu insanlar kadar saf olmadığımızı da... Bu insanların, sadece tarihin tekerrür ettiğini bilmeleri kâfidir. Bunları söylemekle birilerine düşmanlık ve kin duyguları beslemenizi istiyorum değilim. Ancak kimlerin ne düşündüklerini, bizlerle ilişkilerinde kafalarının arka plânında ne düşünceler bulduklarını bilmenizi, toplumlar arası ilişkiler kurulabileceği, anlaşma-

ların yapılabileceği ve fakat sadece kendimize güvenin esas olacağı gerçeğine ulaşmanızı istiyorum.

Efendim, Osmanlının ne işi varmış Avrupa'nın içlerinde? Viyana'nın kapılarında neyiz kalmıştı? Sahi tarihe, doğru bakınca bunun cevabını esasen görüyoruz. Nasıl? Haçlı seferleri, biz Avrupa'da iken yapılamamıştır. Ya Avrupa'ya gitmeden önce (Selçuklular dönemi), ya da biz Avrupa'dan, Balkanlardan çekildikten sonra (Çanakkale, Kurtuluş Savaşı, Irak işgali, pkk vahşetler dizisi, kültürel yıkım vs...) gerçekleştirilmeye çalışılmıştır. Gördüğümüz kadarıyla Osmanlı Avrupa'da ilerlediği sürece Anadolu'yu elinde tutabilmiştir. Ne zamanki Avrupa'dan çekilmek zorunda kaldı, Anadolu da tehlikeye girdi. Yani Osmanlı Anadolu'yu elinde tutmanın yolunu Avrupa'da ilerlemekte bulmuştur. Şimdi acaba bizim fındık beyinli takım Osmanlı'nın neden Avrupa'nın içlerinde bulunduğunu anlamış mıdır, bir cümleyle pek sanmam.

İç ve dış dost ve düşman herkes çok iyi bilmeli ki, gök kubbe üstümüze çokmedikçe, yer yarıp toprağa gömülmediğimiz sürece ilimizi, töremizi kimse bozamayacak; Müslüman Türk, dinine, namusuna, vatanına, özgürlüğüne, ölümüne düşkün kalacak. Bu gerçeği adı konmuş konmamış bütün haçlı seferlerinde ispat etmiştir. Bundan sonra da bu köklü özelliğini ve güzelliğini devam ettirmeye yine ölüme kararlıdır.

Geleceğin Tehdidi AÇLIK

Doç. Dr. Emin KURU

Gazi Üniversitesi Öğretim Üyesi

Dünyadaki buğday üretiminin toplamı 10 yıl sonra Çin' in artan nüfusuna yetmeyeceği ön görülmektedir. Dünyada var olan 6 milyar nüfusun 1.5 milyarı Çinlidir, gelecekte dünyadaki her üç kişiden biri muhtemelen Çinli olacaktır. Eğer Çin nüfus planlaması yapmazsa bu akıbet ile insanlık bir gün karşılaşabilir.

Dünyanın gelecek 25 yılda en stratejik unsurları enerji, su ve tarım ürünleri olacaktır. Bunlardan ilk iki unsur eşit düzeyde zaten değerliydi. Yükselen yeni değer tarım ürünleri olmaktadır.

Bu bakımdan yeni politikalarla, tarıma destek bilincinin yoğunlaştırılması gerekmektedir. Ülkemizde ekilir arazilerin şehirleşmeye açılması bilinçsiz ilaçlama ve kimyasal gübreleme anlayışı ekilmeyen atıl bırakılan araziler köylerde yoğunlaşan yaşlı nüfus vb yanlış uygulamaların gözden geçirilmesi gerekmektedir.

Geçmiş dönemlerde bazı siyasi partilerin tarım kentleri ve köy kentleri gibi benzeren Projeleri ülkemiz tarımı ve köylüsü adına hala önemini korumaktadır. 25 yıl önce doğru ve ihtiyaç olarak benimsenen bu fikir geçmiş iktidar döneminde Şebinkarahisar köylerinde uygulamaya konulmuştur. Altı köyün hizmette birleştirilmesi amacı ile bir köy cazibe merkezi seçilmiş ve yatırımlar yapılmış, fakat proje sahibi partiye bu köylerden 6 oy çıkmıştır. 25 yıl önceki ortak akıl bugünün tarım ve köylüsünün ihtiyaçlarına hitap etmemiştir. Oysa köylerde öncelikli ihtiyaç; genç, nitelikli, bilgi çağı ile barışık çiftçi modellerimizi oluşturmak olarak gözükmektedir.

Türkiye coğrafyası 300 milyon nüfusu rahatlıkla besleyebilecek tarım potansiyeline sahiptir. Eğer bilinçli çiftçilik yapılır, toprak planlı değerlendirilebilirse Türkiye'nin hiçbir tarım ürününü ithal etmesi gerekmeyecektir. Çünkü tarımda kendi kendine yetebilen dünyadaki 10 ülkeden biri de Türkiye'dir.

Geçmiş iktidarlarında uyguladığı yanlış tarım politikaları yüzünden tarım ürünlerini ithal eder duruma geldik.

Birinci dünya savaşı Osmanlıya ait petrol alanlarının paylaşım savaşıydı. Her petrol ve enerji rezervlerinin etrafında ulus özellikleri taşımayan devletçikler oluşturuldu. Sömürü sistemlerini bu anlayışla oluşturan Avrupa milletleri petrol rezerv savaşlarını yaptıktan sonra daha çok üretmek, daha çok kazanmak amacıyla bu gün de kendi topraklarını kimyasal gübrenin olumsuz tahribatıyla karşı karşıya bırakmışlardır. Avrupa Birliği Müktesebatının lafındaki otuz beş bin sayfalık tarım mevzuatı kendilerinde olmayan ve kaybettikleri tarım arazi ve ürünlerinin alternatifini verimli Türkiye topraklarında aramayı amaçlamaktadır. Böylece Türkiye'nin kimyasal gübreyle tahrip edilmemiş veya verimli sulu tarım yapılabilecek arazilerini satın alınarak geleceğin açlık tehlikesine şimdiden tedbir oluşturmak istemektedirler.

GAP Bölgesinde satılan tarım arazilerinin, yabancılara satışının izahını tarımsal açıdan böyle yapabiliriz.

Stratejik önemi bugün daha da iyi anlaşılan tarım ürünlerinin üretim politikalarında ve

yabancıya arazi satışlarında hata yapılmaması gerekmektedir. Ülkemizin milli güç unsurlarından olan ekilebilir arazilerin, ekim planlamaları iktidarların anlayışlarına göre değişken olmamalıdır. Savunma stratejileri gibi devletin bütün kurumlarının konsensüs ile uygulamaya koyduğu, kararlı, değişkenlik göstermeyen tarım politikaları da olmalıdır. Çünkü çağın yükselen stratejik değerlerinden biride tarım ürünleridir.

Türk tarımı tohum ıslahı ve tedarik politikaları nedeni ile bu gün dışa bağımlı konuma getirilmiştir. Bu durumu Milli Mutabakat anlayışı ile yeniden değerlendirmek durumundayız. Tohumculukta bağımlılıktan kesinlikle kurtulmamız gerekmektedir. Geçmiş iktidarların kapattığı tohum ıslah merkezleri yanlış

bir uygulamadır. Bu durum gelecek 25 yılın stratejik perspektifi ile ele alınıp yeni bir politik yaklaşımla yürürlüğe konulmalıdır.

Tohumunu ıslah edemeyen, üretemeyen, dışardan ithal eden bir ülke tarımda bağımsız olduğunu iddia edemez. Bu handicap gelecekte enerji kadar önemi ile milletimizin önüne çıkacaktır. Türkiye de İsrail ve Avrupa Birliği ülkeleri gibi tohum üretim ve ıslah merkezlerinin işlevliğinden vazgeçmemelidir.

Bu gün verimli tarım arazilerine sahip AB ülkeleri ile toplam 73 ülkenin zenginleri, GAP Bölgemizden 4 milyon 420 bin 272 m2. araziyi satın alması gelecek 25 yılda tarım ürünlerinin stratejik öneminden de kaynaklanmaktadır.

Artan nüfus nedeni ile gelecekte dünyayı tehdit edecek açlık ihtimaline karşı 73 ülke, GAP bölgesinden tarım arazisi satın alarak kendi ülkeleri lehine tedbirlerini almışlardır. Satılan toprakların gelirleri ise maalesef, Türkiye'nin borçlarının faizlerine verilmiştir.

Aç insanın dininin, milliyetinin, devletinin, öneminin olmayacağını belirtmek isterim, çünkü açlık ertelenemeyen ihtiyaçlardandır. Ülkemizin tarımsal açıdan çözüm bekleyen acil sorunlarından biride Sinop'da, Samsun'da, Ankara'daki köylerde ekilir arazilerin miras nedeni ile küçülmesidir. Bu uygulamalar Türkiye genelinde toprağa dayalı tarımı ve hayvancılığı olumsuz etkilemektedir.

Her çiftçi babanın 34 çocuğunun miras nedeni ile bölüştüğü arazi bir aileyi geçindirebilecek kadar büyük olmadığından, arazi sahibi toprağı ekmekte ve boş bırakmaktadır. Böylece toprağın verimliliği atıl bırakılmaktadır. Köylerimizde bu bağlamda geçim sıkıntısı yaşayan geniş nüfuslar, metropol şehirlere iş bulma, geçinme amacıyla göçerken, köylerimiz de yaşlı nüfusa terk edilmektedir. Halen insan gücünün çok önemli rol oynadığı köylerimizdeki tarım gerçeği yaşlı nüfuslara terk

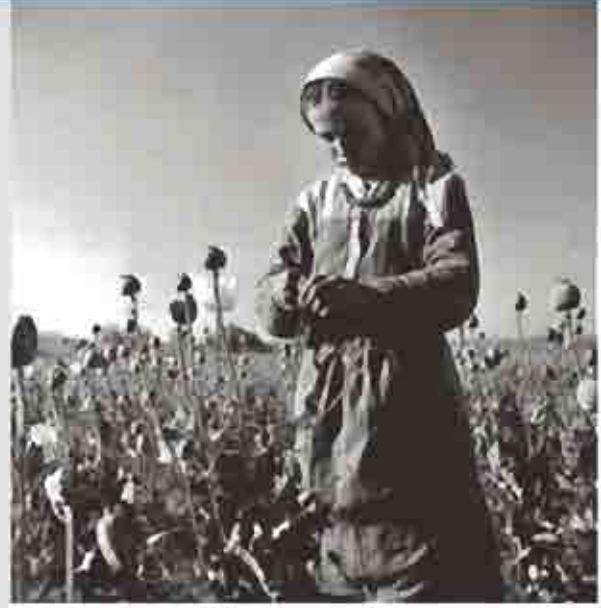

edilirken, bu büyük hatalara iktidarlar seyirci kalmaktadır.

Türkiye genelinde köylerde miras nedeni ile ekilir arazilerin küçülmesi metropol şehirlere göçün en önemli sebebinin oluşturmaktadır. Bu durum tarımdaki üretimi olumsuz etkilediği herkesçe bilinmektedir. Fakat;

Ziraat odaları ve benzeri tarım kuruluşlarımız ise, Avrupa Birliği Müktesebatı doğrultusunda Türk tarımına, Türkiye gerçeklerine uymayan, çözüm önerileri tavsiye etmektedirler. Örneğin: köylerde tarımla uğraşan genç nüfus Bağ-Kur'a üye yapılarak 6 milyon genç çiftçinin metropol şehirlere göçü teşvik edilmeye çalışılmaktadır. Bu anlayış geleceğe yönelik Türk tarımı adına telafisi güç bir yanlış olacaktır. Köyden kente göçü teşvik etmek geleceğin AB'ne girmiş Türkiye konumunda zararlıdır. Çünkü Türkiye'nin mûmbit arazileri Avrupa'nın sisli puslu ikliminde yetişmeyen cennet meyveleri, sebzeleri ve ürünlerini üretebilme özelliğine sahiptir. Bu üretimimiz rasyonel bir anlayışla planlanmalıdır. Bu planlama da nitelikli genç nüfusla olabilir. Ülkemizin zenginliği ve güçlülüğü insanlığa hizmeti ancak bu anlayışla sağlanabilir. Eğer ülkemizde uygulanan bu olumsuz politikalar ve yaklaşımlar AB'ne yaranmak için teşvik ediliyorsa bu durum açlığın bir gün kapısını çalması

beklenen AB insanının geleceğine de haksızlık olacaktır. Ayrıca ABD'nin Türk tarımına uygulanmasını istediği kotanın hangi amaca hizmet ettiğinin bugün için oturulup düşünülmesi gerekmektedir.

Türkiye tarım toplumundan, sanayi toplumuna geçiş süresini halen tamamlamamıştır ve köylerimizde insan gücü halen esas kabul edilmektedir. Ülkemiz sanayisini ve teknolojisini tanıma uyarlayamamıştır. Türk çiftçisi tohumunu, gübresini traktörünü, bilgisayarını, ilacını, meyveciliğini, sebzeçiliğini, hayvancılığı için bilginin ve bilimin gerektirdiği uygunlukta bilgi halen kullanılmamaktadır. Çünkü köylerde nüfus yaşlıdır genç nüfus ve insan gücü bu bakımdan Türk tarımında hala önemlidir. Olması gereken tarımınla teknolojiyi buluşturabilen genç nitelikli çiftçi modelimizi halen ortaya koyamadık. Bugün Avrupa Birliği sürecindeki ülkemizde tarımla uğraşanları 43.000 sayfalık Avrupa Birliği Tarım uyum mevzuatının problemleri beklemektedir. Bu mevzuat Türkiye'yi yöneten üst düzey bürokratları bile bunaltırken 43.000 sayfalık tarım mevzuatının Türkiye'ye uyumu, köylerdeki yaşlı, okuduğunu anlama sıkıntısı yaşayan nüfusla mı yapılacaktır?

Bu durum Avrupa Birliği sürecindeki Türk tarımı için çok önemli bir sorundur. Ve şimdiden meseleye gerçekçi yaklaşılmalıdır. Köylerimizde genç, nitelikli teknoloji ve bilgiyi uygulama düzeyinde kullanabilen çiftçi modelimizi şimdiden oluşturmak zorundayız.

Bunun için neler yapılabilir. Mesela Üniversitelerimize, öğrenci yerleştirme politikalarında, bu durum göz önünde bulundurulmalıdır. Köy kökenli, tarımla geçimini sağlayan ailelerin üniversiteye müracaat etmiş çocuklarını veterinerlik ve ziraat fakültelerine çok düşük puanla girmelerine zemin oluşturulmalı. Bu fakülteler veterinerlik ve ziraat tahsili ağırlıklı olarak ön lisans programlarını da yoğunlaştırmalıdır.

Köy kökenli tarımla uğraşan gençlere bu fakültelere girmeleri ve kayıt yaptırılmaları teşvik edilebilir. Bu gençler mezun olduktan sonra köylerinde tarıma yönelik uygulamaları istemeleri durumunda tarımı suspans etme anlayışı bu gençlere desteğe dönüşmeli, bu destek sıfır faizli kredi, traktör, tohum, mazot, damızlık hayvan, ve ekilir hazine arazileri yap işlet devret anlayışıyla 50 yıla kadar bu üniversite tahsili görmüş gençlere uygulama için verilebilir. Böylece Türk tarımı, geleceğe hazırlanma amacıyla suspans edilme politikalarında değişiklik yapılabilir.

% 43'ü hazine arazisi olan ülkemizin toprakları atıl konumdan kurtarılarak ekonomik verimliliğe katkı sağlama, miras nedeni ile küçülen atıl tarım arazilerimizin verimliliğini planlayabilme geleceğimiz adına çok önemli bir sorun olarak önümüzde durmaktadır

Halen uygulanan politikanın gereği, yoncanın, buğdayın ekilen dönümün karşılığı çiftçiye verilen para desteğini, palyatif bir tedbir olarak yorumlayabiliriz. Bu durum köklü bir çözüm değildir. Bugün için arazilerin boş kalmasını önleme adına atılmış bir adım olarak değerlendirilebilir. Ama geleceği şekillendirecek tedbir asla olamaz.

Bugün Türk tarımını olumsuz etkileyen miras nedeniyle arazi parçalanması uygulaması gözden geçirilmeli, en rasyonel yol mutlaka aranmalıdır. % 43'ü hazine arazisi olan ülkemizin ekilir arazileri yabancılara satılmadan önce yukarıda bahsedilen ziraat ve veterinerlik tahsili yapmış, üniversite mezunu köy kökenli gençlerimize tarım uygulamaları için yap, işlet, devret mantığı ile arazilerin devreye sokulması için ücretsiz tahsisler yapılması düşünülebilir

Atıl ekilemeyen hazine arazilerinin tahsisi, bilinçli, genç, nitelikli çiftçi modelimizi oluşturduktan sonra uygulamaya konulmalıdır. Bu yaklaşımı geleceğin açlık tehlikesine karşı Türk tarımında alınan tedbir olarak düşünmeliyiz

İşsizlik nedeniyle köyden kente göçün metropol şehirlerde oluşturduğu kalabalık nüfusun çocukları, her yıl üniversite sınavına girmekte bu sınava bir buçuk milyon genç müracaat etmekte 250 bin genç üniversiteye yerleşirken 1,250 bin genç açığa kalmaktadır. İşte bu gençlerin % 70'i köylerindeki arazileri boş bırakarak metropol şehirlerin varoşlarında yaşayan kaderine terk edilmiş insanlarımızdır.

Her yıl üniversite sınavına giren bir buçuk milyon gencimizin % 70'inin köyleri ile ilişkili

olduğunu kabul edersek üniversite sınavında bir yere yerleşmeyen 1.250 bin gencimizden isteyenlere üniversite kapısını bu amaçla açabiliriz ve bu nitelikteki gençliğe ziraat ve veterinerlik tahsili yaptırarak, mezun olduktan sonra köylerindeki atıl arazileri ve ekilip biçilmeyen hazine arazilerinin verimliliğini artırmayı bu nitelikteki insanımızla planlayabiliriz Bunun için konumu uyan ailelerin çocuklarını üniversite sınavı sonrası bahsi geçen okullara çok düşük puanla alabilme atılmış çok önemli bir adım olacaktır.

Bu projenin neticesinin on yıl olduğunu kabul edersek kısa ve orta vadede ne yapılabilir. Binlerce boşa gezen ziraat ve veterinerlik tahsil etmiş gençlerimizle acil uygulamaya başlanabilir ya da hayvan, bitki, böcek, tohum, ıslah eğitimi almış geçmiş iktidarlarca ilk okul öğretmeni olarak atanmış ilgili genç öğretmenler, yeni bir anlayışla ele alınarak köylerde örnek uygulama gurubu olarak tarımsal bilgi akışı, verimliliği test edilebilir.

Bugün açlıktan kırılan ülkelerin, acınacak durumları insanlığın gözleri önündedir. Türkiye ve dünya köktüründe tarım, tarım ürünlerinin önemi A.B. Stan-

dartları, kimyasal tehdit, ve artan dünya nüfusu nedeni ile ayrı bir önem kazanmıştır. Tarım, tarım ürünleri köyün ve köylünün önemi bugün daha da arttığı görülmektedir

Türk aydınları, vatanperverleri gelecekte dünyanın en stratejik ürünlerinden biri olacak olan tarım ürünlerini, verimliliğini ve Türk tarımını yeni bir anlayışla ele almak durumdadır.

Sonuç olarak, gelecek yılların stratejik ürünleri petrol ve sudan sonra en önemlisi de tarım ürünleri olacaktır. Ülkemizde tarım teknolojiyi uyarlayabilmiş genç bilinçli eğitilmiş insanlarımızla tarımsal üretimde yarışa girilmesi gerekmektedir. Köylerde kaderine terk edilmiş yaşlı nüfusla Afrika ülkelerindeki gibi sadece açlıktan kılmaya zemin hazırlanabilir. Türkiye tarım toplumu > sanayi toplumu > bilgi toplumu geçiş sürecini hızlı bir şekilde tamamlamalıdır. Bu süreçlerin tamamlanması için, tarımla uğraşan kesimin genç nitelikli eğitilmiş, bilinçli tarımsal üretim kültüründen gelen insanlarımızın varlıkları ve istihdamına yönelik oluşturulacak politikalarla olabilir. Gelecekteki açlık tehdidine millet olarak böyle direnebiliriz.

Toplumsal Çözülme ve Eğitimin Sorunları

Sevgi YALAV

Ankara 5 No'lu Şube Başkanı

Türkiye'de son yıllarda artan şiddet olayları ve özellikle okullarda baş gösteren bu tür davranışların ana nedeni insana yani eğitime yatırım yapılmaması ve insana gereken değerin verilmemesidir. Gelişmiş toplumların en önemli özelliği eğitime gösterdikleri hassasiyettir.

Eğitime gereken önemin verilmemesi, eğitime yapılmayan yatırımlar Türk toplumunu ve Türkiye'yi parçalama noktasına getirmiştir. Vurguncular, sermaye sahipleri, çıkar grupları, ağa eşraf takımıyla kol kola giren din ve siyaset tacirleri oy uğruna verilen sahte vaatler, hatalı politikalar, toplumsal çözülme hızlandırmıştır. Bunun sonucunda amaçsız, idealsiz ve Milli benlikten uzak bir gençlik oluşmuştur.

Toplumsal iletişim hatalı ise çatışan statüler, çatışan değerler ve bunların sonuçları da hatalı olacaktır.

Bir ülkede kültür yozlaşması başlamışsa o ülke toplumsal çözümlenmeye karşı karşıyadır. Eğitimde istenilen hedeflere ulaşılabilmesi için kesin bir disipline ihtiyaç vardır.

Bu disiplin anlayışı sadece öğrencilerin kullarına uyması değil, istihdam edilen öğretmenlerinde yeterliliği, uygulamaya konulan müfredat programlarının çağdaş olduğu kadar milli de olması ile ilgilidir. Bunların sağlanabilmesi için iradesi söz konusu olan yöneticilerin vizyon sahibi olmaları gerekir. Aksi halde uygulanabilirliği olan birçok çalışma bu tip yöneticilerin elinde sonuçsuz kalabilir.

Eğitimde hedeflenenlerin gerçekleştiril-

mesi başarıya inanan, motive olmuş ve görev bilinci taşıyan yöneticilerle mümkündür.

Eğitim yalnızca bilgi yükleme işi değil aynı zamanda ülkenin geleceği olan çocuklarımızın milli ve manevi değerlerle donatılmasıdır. Dünyadaki gelişmeler göstermektedir ki, 20. yüzyılda yaşanan yayılmacılık politikası farklı yöntemlerle 21.yüzyılda da aynen devam etmektedir. Milli bilince sahip olmayan neslin bu

yayılmacılık karşısında hiçbir şansı yoktur. Mustafa Kemal Atatürk'ün sahip olduğu geleceğe bakış, geleceği görme kabiliyeti devlet yöneticilerine örnek olmalıdır. Muhtemel bir tehdit karşısında Türk Milletinin sahip olması gereken donanım tespit edilmeli ve eksiklerin giderilmesi konusunda duyarlılık gösterilmelidir. Bugün okullarımızda çağdaş ve bilime dayalı bir eğitimin alt yapısı tam olarak gerçekleştirilememiştir. Eğitim çalışanlarının fedakarca verdikleri hizmetlerle telafi edilmeye çalışan bu eksiklikler gelişmiş toplumların

eğitim seviyesine ulaşmaya yetmeyecektir. Okullarımızdaki fiziki yetersizliklere paralel olarak öğrenci velilerinin yoksulluğu ve çaresizliği eğitimin geleceğini ortaya koymaktadır.

Eğitimde yaşanan en acı tablo ise rehberlik ve psikolojik danışmanlık çalışmalarına idarelerimiz tarafından gereken önemin verilmemesidir. Rehberlik bilinci geliştirilmelidir. Bu hizmeti yürütecek olan eğitim çalışanlarının iletişimde kabiliyetli sürekli kendisini yenileyen ve milli duruş gösteren işinin ehli kişilerden oluşması hizmetin başarıyla yürütmesini sağlayacaktır. Eğitimde yaşanan sorunların giderilmemesi geleceğimizde toplumsal çözülmenin alt yapısını oluşturacaktır.

Bir işin başarılı olabilmesi ekip ruhu ile söz ve tavır birliği ile mümkündür. Sürekli olarak şahit olduğumuz kişisel kimlikleri rencide edici tavırlar kurumlar arası çatışmayı doğurmuştur.

Yöneticilerin yanlış yapma lüksü yoktur. Çünkü onlar toplumun içinden toplum tarafından seçilerek gelmiş örnek kişilerdir. Bu yapıya uymayan tavır ve davranışlar toplum için doğru örnekler oluşturmayacaktır. Özellikle ülke bütünlüğü ve milletin birlik beraberliği gibi hassasiyet gerektiren konularda alt kimlik, üst kimlik tartışmaları ile ülke insanının kafasında kimlik kargaşası meydana getirmek

hiçbir topluma ve devlete fayda getirmeyecektir. Uluslararası birliklerin istek ve yönlendirilmeleri milli hassasiyetlerle değerlendirilmeli, Vatan ve millet bütünlüğü tehlikeye sokulmamalıdır. Bunların gerçekleşebilmesi için Türk Milliyetçiliği ruhunu benimsemiş Milli bilinç sahibi yöneticilere ihtiyaç vardır. Sahip olunması gereken Milli refleksler toplumları gelebilecek tehditlere karşı duyarlı hale getirir. Bunu sağlayacak olan en önemli etken sivil toplum kuruluşlarıdır. Sivil toplumun geliştirilmesi ve teşvik edilmesi gerekmektedir. Bugün yaşadığı gibi Milli duruş gösteren sivil toplum kuruluşlarının ciddiye alınmaması geleceğimizde ciddiye almak zorunda kalacağımız sorunlar yaratacaktır.

Sonuç olarak toplumsal çözülmenin ve kültürel yozlaşmanın önüne geçmenin yolu Millet menfaatini gözeterek Milli politikalar geliştirmektir. Demokrasinin toplum hayatında yaşanır hale gelmesi eğitimle mümkündür. Yeni bir bakış açısı geliştirmek zorundayız. Bu da düşünen, araştıran, eleştiren ve kendisini sürekli geliştiren bir neslin mimarı olmakla mümkün olacaktır.

Türk Eğitim-Sen'li eğitim çalışanlarının ve yöneticilerinin bakış açısı budur. Sahip olduğumuz heyecan ve birikimle geleceğimize koyulan engeller ortadan kaldırılmalı. Gerçek Milli Eğitimin önü açılmalıdır.

Son Kalenin Son Sınavı

Hamdi GÜRKAN

Ankara 2 No'lu Şube Üyesi

SON KALEDE HAİNCE OYNANAN TARİHİ GELİŞMELERİN TAHLİL, ANALİZ, ÖNGÖRÜ,
DEĞERLENDİRME VE OYUNU BOZMA - 2.KUVAY-I MİLLİYE PROJESİ
(Cumhuriyet'in büyük sınavı)

VARLIĞIMIZ TÜRK VARLIĞINA ARMAĞAN OLSUN, VATAN SANA CANIMIZ FEDA OLSUN.

Türkiye'miz, bu günlerde yeni dünya düzcülerinin-küresel kraliyetçilerin son hızla sıkıştırarak yoğunlaştırdıkları (BOP) planının ana omurgası da kabul edeceğimiz ve alt başlıklarından olan , kuşatmanın bir bölümünün, doğu ve güney doğumuzu da kapsam alanı içine aldığı,ayrılıkçı,bölücü hainlerin sahneledikleri oyun,batıdan tarih boyu medeniyet adıyla sunulan, Hristiyanlaştırma ,sömürme ve kimliksiz-topraksız bırakma üçgeniyle tarif edeceğimiz(yok et-yerleş), ileri koruması da ABD VE AB'nin patronajlığında devam etmekte olan büyük sahiplenmenin, alt başlıklarından biri olarak ibretle izlemektedir.

Halkımızın huzur ve refahına engel olan ve ekonomimizin canlanmasına ciddi engelde teşkil eden,Patronlarının bir benzerini tarihte uygulamadıkları, kan ve korku ile yoğrulan , ihalesi taşeron pkk'ya verilen isyan, ittifakla cepheleşen iç ve dış hain odaklarca Doğu, Güney ve tüm yurdumuza yayılma eğilimini arttırarak sürdüren,sonucunda emperyalist sömürü boyutu dışında versiyonu olmayan, bilim, akıl ve tarih gerçekleriyle örtüşmeyen isyan yürüttürülerek, gerçekleşmesi halinde, bir bölgesini de Türkiye coğrafyasında kurarak, daha sonra birbirine paralel ve eş zamanlı

kurdurulacak olan, Türkiye, Irak, İran ve Suriye'deki bölgelerden müstakil, bezden barbi bebek gibi, herkesin bildiği ancak bizdeki en hafif tabirle aymazların göremediği, görmek istemediği, sinsice derinden yürütülen, sözde birleşik kürdistan devletinin vahşi hazırlıklarıyla karşı karşıya bulunmaktadır.

Stratejik dünya'nın hakimiyetine en uygun, yer altı-yer üstü kaynakları ile de zengin olan, kutsal havarilerin kutsal yurdu, mübarek topraklar diye besledikleri kinlerinden kaynaklanan, 1.ve 2. cihan harplerinde 3 kıtadan uzaklaştırdıklarını sandıkları ancak istiklal savaşımızla durdurup zaferimizle sonuçlanan Türk Milleti'ni hala işgalci gören batılı ve doğulu emperyalistler hala Anadolu'da bulunmamızı içlerine sindiremediklerinden, Anadolu'dan Türkdüğü yok etme projesini ve Orta Asya çöllerine atlaçağımızın hülyalarıyla, hatta Dünyada öncelikli olarak Türk Milletinin kökünün kazanması amacıyla hazırlayıp uyguladıkları, tek Dünya devleti(Global Dünya Düzeni) kurma özlemlerini milenyumda sonuçlandırma gayreti içindeler.

Cetvelle devlet kurma uzmanları, sömürge ruhlular ve dost gözükten sahte stratejik ortak-

larla, dijital karton kule, bugünlerde daha sabırsız ve beklemeye tahammüllerinin kalmadığını sabırsızca gösterirken, içimizdeki hıyanet, gaflet ve delaletteki hainlerle birlikte bu operasyon tamam hesabıyla, pentagonda zil takıp oynamaktadırlar. Malazgirt'te, Çanakkale'de, Dumlupınar'da ve koyun koyuna yatanları, bin yılı öncesi ve bin yılı aşkın tarihte etle turnak gibi kaynaşan, her şeyiyle bir ve tek olan ve doğu ve güneydoğuda terör nedeniyle ve her süreçte de göç ve evlilik nedeniyle birlik ve tekleşmiş millet olmanın şerefini paylaşanlar bu hain oyun nerdeyse, bu vatan bizim mi? Dedirtecek çılgınlıkta yurdumuzda sürdürülmektedir. Türk halkı sabır ve metanetle izlemekte ancak ilgili ve yetkililerin beklemeye asla tahammülü olmayan, cumhuriyet devletinin sınavı da olabilecek ciddiyet ve ataletle duruşunu görmek özlemiyle iç çekmektedirler.

Bir projenin belirli süreci olan sürekli af talepleri; çıkanlara adeta, "haklısınız, anlayamadık sizleri, tanıyoruz" anlamına da gelebilecek yemekli kabuller ve daha ilerisi kürt konusuna çözüm bulacağız gibisinden tanınmışlık da içeren açıklamalar... Hele bir de utanmazca, bunca kanlı terörist eylemleri arttırıp, bayrağımızı yerlerde çiğnemeye cüret edenlerin, pkk-kadek terör örgütleri uzantısı siyasal partilerin hükümet ve devlet erkani ile tanınma gibi anlaşılacak görüşme talepleri ve bunlara terörü lanetleyin görüşelim yaklaşımlarıyla iyice cesaretlendirilmektedir. Sanki lanetleme bölücülüğü aklamış gibi siyasi yol gösterme, akıl verme değil de nedir? Başkaca nasıl anlaşılır, hain odaklar da zaten böyle algılamışlardır.

Dehap'lı ve Dtp'lı parti sözcülerinin, Belediye başkanlarının silahları iki tarafta bıraksın türü açıklamaları ise tamamen komik hale düşüşümüzü göstermez mi? Yakında 30 bin insanımızın katili canavarı da meclise vekil olarak getirmek istiyorlar, anlaşılmaz sır mı bu konu. Hani yıllardır seslendirilen hain söylem, sözde özgürlük savaşı-utanmasalar belki de Mesih bile diyecekleri sözde özgürlük savaşçıları lideri dedirttikleri AB'li ABD'li dostlarımız içlerine alırlarken, içimizi, dışımızı boşaltmayıp da ne yapıyorlar? Utanın, utanmaz şeref ve haysiyet noksanı bedbahtlar. Bu filmi analiz edip, okuyup deşifre edip millete gösterecek, Alparslan'lar, Mehmetler, Atatürk'ler bitti mi sanılıyor?

BİTMEZ BEYLER, BİTMEZ, BİN MEHMET ÖLÜR BİN MEHMET DOĞAR. Bu millet milyonlarca Atatürk doğurur; şu anda hazır beklemekteler.

Cenaze defin devleti gibi görülmeye başlanan devlet görüntüsünü artık halkımız görmek istememektedir. Bu görüntü Büyük Türk milletini her an kahretmektedir. Ülkemizin her yerinde, her zaman ve tek olarak konuşula konuşula sakız tadı veren, milli birlik ve bütünlüğümüz konusu, artık yeter ? Biz biz demiyiz diye sorulmakta cevabı da bilinmesine

rağmen, ne zaman Kuvay-ı Milliye başlayacak diye sorulmaktadır. Her evden, nerdeyse bir kaç şehit vermiş hale geldik, biz baş üstünde baş, taş üstünde taş kalmadan bir mikron vatan toprağı vermeyiz diyenleriz ve dahi erleri bitince kadınlarının şehadete hazır olduğu büyük Türk milletiyiz. Ancak göz yaşı pınarları kurudu, nereye kadar bekleyeceğiz, emredin ölelim, vatan için sıraya girelim diyenleriz. Bizim esas endişemiz, bu sisli ortamı bekleyen provakatörler eyleme soyunursa, maceraperstler, rantçılar, sergüzeşterler oyuna getiriverirse, iç kargaşa ve iç savaş bizi uçuruma sürüklemeyi mi? Beş bin yılı aşkın Türklük varlığımızda ve bin yıllık Türkiye varoluşumuzda sürekli olarak biz bu filmi seyretmedik mi?

Bu oyunları bizden daha çok yaşayan devlet kanımca yoktur, olması da ihtimal dahilinde olamaz. Bu yer kürede yegane cennet, dünyanın tek merkez noktası olan ve stratejik ko-

numu da bulunan vatanımıza , her zaman ve her dönemde müstevli ruhlu, sömürge iştahlı ve obez medeniyet balonlu, din merkezli (sion-isevi) sinerji kokan, dünya milletlerinin hep iştahını azdıran vatan, devlet ve millet varlığımız her zaman sineklere davetiye çıkartan Türk varlığı olmuştur. Bizlerin makus kaderi budur ama bu kader bizi millet olarak dimdik ve her an var etmekte ancak bu uzak ve yakın tehlikeli yaşam tarzı, ağır mesuliyetler yüklemekte daha da büyüğü, riski olmayan, uyku da bile hazır Türk insanı gerektirmekte olduğu gibi; bir anlık bir dalgınlığa dahi imkan tanımamaktadır. Şu anda milli birlik ve beraberliğe daha çok ihtiyacımız vardır. Vatan ve milletin bölünmez bütünlüğünü tekrar tekrar göstermeye, yaşayıp ve yaşatmaya ve de cihana kazımaya gerek vardır. Milleti millet yapan vasıfları daha da güçlendirip, millet olmanın hazzını, aidiyet duygusunun selleştiği, yaşamak ve var olmak için, su hava gibi olmazsa

**Ölüme yürümüşlerdi şehadete aşık,
Bir ifritten gündeki herşey karmakarışık;
Artık savaş yoktu, herkes herkesle barışık;
Ve gözlerinde sönmeyen ebedi bir ışık.**

olmazlarımızı göndere yükseltmeye mahkum olduğumuzu bilmeliyiz. Yükseltilen ve tarih boyunca asla inmeyen Türk bayrağının asla inmezliğini, bu hususu hayal edenlerin, ebediyen yaşamadığını ayrıca bir de çaput parçalarının, bayrak diye türetilip ellerde gezmesi ölümden de acı geliyor diye düşünürken, semaya al bayraksız bakanların kör kaldığını, bilmem unuttuk mu diye soranlar olur diye umuyoruz. Milli ve manevi değerlerimizi; doğru, kaynağından, aşının devamı, bilimin aydınlık ışığında, doğru değerlendirip, çağa göre yorumlayabilen, akıl süzgecini temel ve ana omurgaya dönüştüren, kısa ve uzun menzilli projeler hazırlayıp, saniyede beyin egzersizler yapabilen programlı ve kurumsallaşmış halde donanmış bir bütünlüğe ihtiyaç ve gereklilik vardır. Milli ekonomiye, milli orduya, milli finansla, milli tarihe, milli oluşa, duruşa ve milli hafızaya zorunluluk elzemdir. İlimin tümüne, tekniğin zerresine bile değer veren akli esas kabul eden düşünüş ve eylemi, pratik alışkanlık yapan millete ihtiyaç vardır. Vatanın altına üstüne sahip çıkan, üreten, çalışan mutlu ve muassır medeniyetlerle yarışan, hedef alan olmayıp, hedef gösterilen millet oluşumuna ihtiyaç vardır. Ülkenin her yerine hakim, hukukun ve adaletin yaşanabildiği, dik başlı, tok karınlı ve yarınlardan emin olunmaya ve durulmaya ihtiyaç vardır.

İnsanımızın maddi ve manevi olarak gerek duyacağı, fitraten de hakkı olan değer ve ihtiyaçlarına da imkan verilerek mutlu insan huzurlu toplum sağlanarak, gücümüz arttırdığı gibi güçlü oluş temin olunurken milletle gönül bağı sağlanır, etle turnak gibi var oluş artırılır. Vatanımızda yaşayan her insanımızın bütün temel hak ve beklentileri karşılanırken, hak arama, ihtiyaç temininde bezginlik olmayıp, her türlü istek ve hayallerinin karşılandığı lider bir Türkiye, mutlu toplum kurulur ve de bu kuruluş ülküsü kurumsallaşır. Hatta ülkemizde birlikte yaşadığımız azınlık vatandaşlarımızı da ancak ben bu kadar mutlu olabilirim denirilmeli, bu yüce ilkeyi iliklerine kadar kazımalıyız. Her kişi ve topluluk "ben buyum ama bu milletle olmak ayrıcalıktır" diyebilme-

lidir. Tüm insanlarımız, fert fert ben dışlanıyorum hissini, ben başkayım, bana olmaz demeli, bunu hafızasında, içinde taşımamalıdır. Onlar, biz, ötekiler, bize olmuyor hissi yaşatılmamalı, kimse ben farklıyım duygusuna, zevabına bile kapılmamalı, çağdaş normda beklediğinin tümünün karşılanacağını bilmenin rahat ve huzurunu duymalıdır. İnsanın, insan gibi yaşadığı, millet olmanın tadını ve erdemi yaşarken, vatan ve devlet aidiyeti duygusunun tadına varabilmeli, misafirlerin dahi biz

burada kalabilir miyiz arzularının yoğunlaştığı, komşu halkların ve milletlerin imrenerek, örnek aldıkları Türkiye olabilmeli, yer küreye önder ve ulaşılacak için hedef konulan ülke olabilmeliyiz.

Bütün bu olabirler öncelikli, insan merkezli, çağdaş düzeye çıta koyan hayal ve ülküleri olan Türk milletinin, devletinin ve bağımsız Türk yurdunun var oluşu, Türk için Türke göre fikriyatı ile dizayn edilen, halkın insanlık tadı, millet olabirmenin şuuruna vararak, varlığımızı öncelikli temin ile ebediyete yürüyüş sinerjisi ile hayatıyet bulur ve ebedileşir. Bu ebedi kervanımızda kasıt, başka insan, topluluk grup ve milletleri tedirgin etmeden varlığımızın devamından rahatsız olmayan, rahatsız olamayan varlığımıza gerek ve ihtiyaç duyulan bir dünya milletler ailesi içinde yer almayı düşünüyoruz. Bu, dün olmuşken bugün ve yarınlarda da olur, bunları planlayıp uygulamakla tad alan bir ülkeyi, olabirmezler ülkesi yapmayacağımız gibi, ayağımızdaki prangaları da kırar, dirilir ve başarırız. Yeter ki biz bize dönelim. Uyanıp şaha kalkalım. Millet olarak bu birikim, özellik ve örnek geçmişimiz yol haritasını bize vermekte ancak biz biz olalım, bir olalım, iri olalım ve diri olalım ve de inanalım ki, milletimize ve hedefimize kilitlenelim, mutlaka başarırız. İnsanına inanan, milletine güvenen ve başarmaya azmeden cesur yüreklerde Allah'ta yardımcı olacaktır.

Bu oyunları milletimize karmaşık, çözülemeyen, büyük devletlerle uğraşamaz mantığı ile sunup, çözümsüzlüğü dayatmanın oluşturduğu ortamda, hanane, nasıl olsa ordumuz ayakta gerekeni yapar, kolaycılığı ile sessiz ve hareketsiz millet dizayn edilmekte, gide gide işimiz Allah'a kaldı dedirtecek raddeye sürüklenmektedir. Bu tabloyu okuyan, çözen, beyin merkezlerine ihtiyaç vardır. O hale getirilmeye çalışılıyor ki, demokrasi içinde çözüm yok, kantonlanıyor.

Türk Milletini yanlış tanıyanlar hayal kurmasın, Türk tarihini unutanlar erken öten horoz olmasın, Anadolu'yu yanlış hatırlayan-

lar, gelip yok olanlara bir kez daha sormadan hesap yapmasın, bizi kendine düşman seçenler, hilal hareketiyle esir düşenler, rüyasında bağımsızlık düşü görenler, uyanmadan alından kurşun yiyenler, düşmandan dost domuzdan post olmadığını unutan, kardeş bağrının sıcaklığını unutup, birilerinin arkasındaki gaffiller, yol yakinken dönün , bin yıldır kardeşini arkadan vurdun da ne kaldı hafızanda, dün seni yeşil ekin gibi biçen Ermeni' mi, Rum mu, batılı dostlarının satışını ne çabuk unuttun, doğulu dostlarının paspas gibi bırakışını da mı unuttun, gafletten uyan, beş bin yıldır kardeşsin, aynı milletsin Türkten iyi kardeş var mı, dünya görmedi mi hain, uyan, Türk uyandırdığının uykusuna son verir.

Bu son uyarıdır. Hainlerin şah damarı atmayacak, Fırat ve Dicle'yi bekleye bekleye kuruyacaklardır. İşbirlikçiler de aynı akıbeti göreceklerdir. Hainler, sizi besleyen, elinize silah verenlere, hem milletimizin sabrı gösterilecek hem de sizi, hakkınızı alın diye tahrik edip, sizi kaçınıcı kez ortada bırakıp kaçan bush'lar, ivan'lar, kapısına kilit vurdurtulan Helen misyonerleri ve yazılamayacak kadar bolca olanlar hak ettiği cevabı alacak, çuvaları da iade olunacak ve de harbiye marşıyla Akdeniz akıbetini göreceklerdir.

Büyük Türk milleti istiklal, bağımsızlık, vatan ve milletin bölünmez bütünlüğü ve milli birlik ve beraberlik konusunda önce tarihindeki köklerinden ve de Büyük Atatürk'ünden alır feyzini, kaynağını NUTUK ve GENÇLİĞE Hİ-TABEDE bulur,yol haritamız elimizdedir.

Türk milleti fert fert ağır sorumluluk altındadır, duruşunuzu gösterin ama oyuna, provakasyona gelmeyin Devletinize, ülkenize ve Türklük ülkünüze sınımsız sahip çıkın. Vatanımızın dağına, taşına ve her çocuğun göz bebeklerine ay yıldızlı bayrağımızı nakşedelim. Devlet millet birliği içinde, ordu millet kucaklaşmasını tekrar dünyaya gösterelim. Vatanımız için, her şeyimizi ve de canımızı vermeye hazır olduğumuzu gösterelim. Ben hazırım, milletimde hazır diye düşünüyorum.

Medeniyetler İttifakına Ne Oldu ?

Nizamettin TORUN

Artvin Şube Başkanı

Dinler arası diyalogdan sonra Türkiye, "Medeniyetler İttifakı" misyonunu yükledi. Daha doğrusu, bir süre oyalanmak üzere elimize bir oyuncak verdiler.

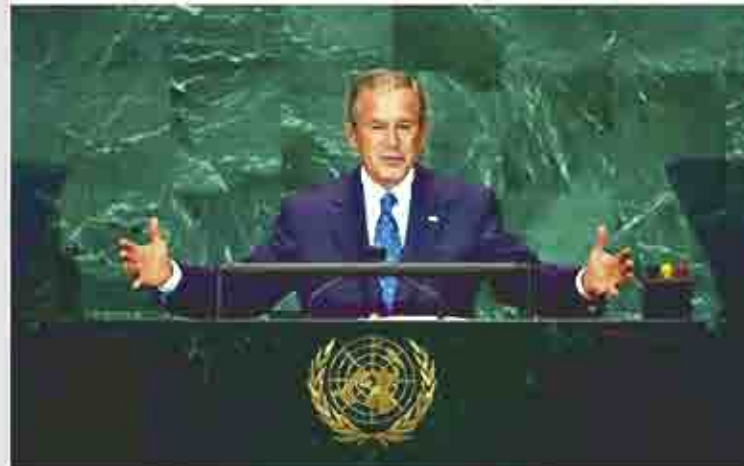

Dinler arası diyalogdan başlayalım. Bu işin öncüsü olan zat, bir önceki Papa ile görüşmesinde, "Misyona giden temsilcisiyim" demişti. Papa II. John Paul, 24 Aralık 1994 tarihinde yayımladığı mesajda Hıristiyanlara hedeflerini işaret ediyordu: " I. Bin yılda Avrupa'yı, II. Bin yılda Afrika'yı Hıristiyanlaştırdık. III. Bin yılda Asya'yı Hıristiyanlaştıralım" Ülkemizde, "İnanç Turizmi" ve "İnanç Hürriyeti" maskesi altında misyonerlik faaliyetleri bütün hızıyla sürüyor. Her tarafta kiliseler açılıyor. "Dinler Bahçesi" kuruluyor. Cemaatsiz kiliselerin tamiri için paralar tahsis ediliyor. Türkiye'nin en ücra yerlerinde ayinler düzenleniyor. Heybeliada Ruhban Okulu'nun açılması için kamuoyu oluşturuluyor. Bu konuda AB ve ABD, Fener Patriğine olan desteklerini her zeminde dile getiriyorlar. Vatikan Devleti 80 dönüm araziye sahipken, Vatikan gibi devlet kurma-

ya çalışan Fener Patrikhanesi'nin 113 dönüm araziye sahip olduğu biliniyor.

AB'de ikinci sınıf üyelik uygun görülen Türkiye'ye Medeniyetler İttifakında İspanya ile birlikte öncü rolü verilmiş bulunuyor. Ancak, ilk zamanlarda, Medeniyetler İttifakını dillerinden düşürmeyenler, son zamanlarda artık bu iki kelimeyi ağzına almıyor.

Medeniyetler arasında hangi konuda ittifak yapıyoruz? İlk önce bunun adını koymak gerekmez mi? Medeniyetler ittifakı, sağa sola saldıran ABD'yi durduracak bir çözümü bulabilecek mi? Birleşmiş Milletler, dünyada kötü beslenme (açlık) yüzünden her yıl 5,6 milyon çocuğun öldüğünü bildirdi. Medeniyetler İttifakı, dünyanın kaymağını yiyen ülkeleri bu çocuklar için biraz olsun fedakarlığa yöneltebildi mi? Susuzluk çeken insanların ihtiyaç duyduğu su miktarı, dünyadaki golf sahalarının sulanmasına harcanan su miktarı kadar. Bun-

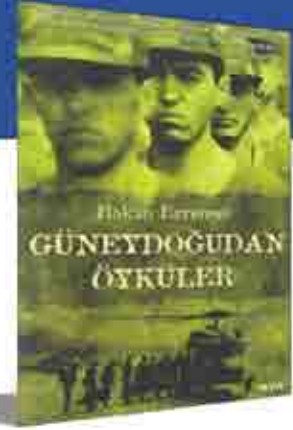
ların susuzluğunu gidermeye ne dersiniz? 1.5 milyon Azeri Türkü, Ermeni işgali yüzünden yıllardır mülteci (kaçgın) durumunda aç, sefil ve perişan, Filistinliler 1948'den bu yana mülteci ve İsrail'in zulmü altında. Ahıska (Meshet) Türkleri, Kırım Türkleri yarım asırdır koparıldıkları atayurtlarına dönmek için çırpınıyorlar. Çin'in zulmün altında inim inim inleyen Doğu Türkistan... Bunlar Medeniyetler İttifakının neresinde? Eğer Hıristiyan, Yahudi ve diğer inançlara sahip insanlar da çile çekiyorlarsa onları da kucaklayan buluşmayı gerçekleştirelim. İnsanlar insan olduğu için huzur içinde yaşamayı hak etmiyor mu? Bir de, asrın vebası sayılan terörizme karşı birlikte tedbir alınmaz mı? Mesela, teröristlere (PKKya) her türlü silah, para yardımı yapan ülkelerin listesi çıkarılıp teşhir edilse acaba AB ülkelerinden kaç bu utanç listesinin dışında kalır?

ABD, binlerce km öteden gelerek Irak'ta

.Afganistan'da terörist arıyor. Ancak, Kandil Dağındaki PKK teröristlerini bir türlü göremiyor. Yani başımızdaki bölücü eşkiyayı yok etmemize de bir türlü gönüllü razı olmuyor. Türkiye'yi "stratejik ortak vizyon" lafları ile avuturken, ABD askerleri yüzde yüz Türkmen şehri olan Telafer'de Türkmenleri katlediyor. Telafer tamamen bir Türkmen şehri, aynı zamanda Irak'taki Kürtlerle Suriye'deki Kürtlerin bağlantısını kesen bir konuma sahip ve Türkiye'nin hemen sınırında yer alıyor. Türkmen elinin kalbi olan Kerkük'te nüfus yapısı değiştirildiği gibi Telafer'de de aynı şey yapılmak isteniyor

İspanya ile birlikte söylenen "Medeniyetler İttifakı Şarkısı", birlikte yürüyerek söylenen diğer şarkılar gibi çok erken demode oldu. Artık yeni şeyler söyleme zamanı. Arabesk şarkılarıyla göz boyanıyor ama lafla peynir gemisi yürümüyor.

TÜRK SUBAYI Kimdir ?

Hakan EVRENSEL emekli bir subaydır. Güneydoğu Anadolu'da terörle mücadele etmiştir. EVRENSEL daha sonra istifa ederek, Güneydoğu Öyküleri-1,2,3 adlı üç kitap yayınlamıştır. Bu kitapta subay, doktor, hâkim, savcı ve er olarak, Güneydoğu Anadolu'da, "emperyalizmin işbirlikçisi PKK'ya karşı mücadele edenlerin mücadele anıları anlatılır. Üç kitapta defalarca basılmıştır. Şimdi üç cilt bir arada "Güneydoğu Öyküleri" adı ile yayımlandı. Oğullarının yiğitliğini anlamak isteyen bir milletin okuması gereken bir kitaptır EVRENSEL'in kitabı. Bütün kitapçılarda bulmak mümkün.

Bugün size bu kitaptan bir hâkimin anılarını aktarmak istiyorum.

Güneydoğu'nun küçük bir ilçesinde görev yapan hâkim ilçe dışındaki lojmanından görünen karakolun bir gecesini şöyle anlatır: "Lojmanımızın balkonundan o karakol görünürdü. Yaklaşık bir aydır her istihbarat kaynağından karakolun basılacağı haberi geliyordu. Üstelik baskının şimdiye kadar yapılanlardan çok daha büyük olacağı söyleniyordu. Yakın birliklerden timler getirildi, karakolun etrafına mayınlar döşendi, ağır silahlarla takviyeler yapıldı ve baskın beklenmeye başlandı. En son gelen istihbaratta baskının saati ve baskına katılacak terörist sayısı bile veriliyordu. 22.10, beş yüz terörist. Karakol o gün basılmadı. Bir gün sonra, bildirilen saatte cehennem başladı. Balkonumuzdan izlediğim dehşet dolu manzarada, daire haline gelmiş teröristlerin, dairenin ortasına, gecenin karanlığında ateşleri parıltıyan silahları ateşlediklerini görüyordum. Karakolun, havan ve roket mermilerinin patladığı yerde olduğunu biliyorduk.

Tam anlamıyla çember içine almışlardı. Lojmandan ayrılıp doğrudan jandarmanın binasına gittik. Karakolun merkezi, telsizle, sürekli timlerden durumlarını bildirmelerini istiyor; dış emniyette bulunan timler de bu çağrılara cevap veriyor, havan ve uçaksavar ateşi istedikleri yerleri de tarif ediyorlardı.

Bir süre sonra telsiz konuşmaları, timlerden birinin üzerine yoğunlaştı. Timden bir türlü cevap alınamıyordu. Üst üste, defalarca çağrı yapılıyor ancak bir türlü timle irtibata geçilemiyordu. Konuşmaları takip eden askerler timden ümitlerini kesmişlerdi. Ama bir yandan da çağrılar devam ediyordu. Bir saat kadar sonra, telsizden bitkin bir ses duyuldu: "Yaralıları var, yaralıları alın." Tüylerimiz diken diken olmuştu. Hemen cevap verildi. "Tamam, Suat 3, sakın olun, az sonra birlik çıkacak.

İlk yaralı haberi, bu saatlerdir aranan timden gelmişti. Tim komutanı konuşurken arkadan silah sesleri duyuluyordu. Herkes bu sözler üzerine yorum yapıyordu. Telsizin başındaki tim komutanlarından biri, bu timde şehit olduğundan emindi. Merkezden tekrar çağrı yapıldı. "Suat 3, irtibatı kesme. Sakin olun!" Cevapta bir değişiklik olmadı: "Yaralıları var. Kan kaybediyorlar. Yaralıları alın!" Ve tam bir buçuk saat, beşer dakika arayla Suat 3 kodlu timle muhabere aynen bu sözlerle sürdü: "Yaralıları alın", "Sakin olun, geliyoruz." Hepimiz o time kimsenin yardıma gidemeyeceğini çok iyi biliyorduk. Karakola düşen mermi sayısında azalma olmuyor, aksine, takviye alan teröristler baskının şiddetini gittikçe artırıyorlardı. Kimsenin, değil karakolun dışına çıkmak, mevzi değiştirebilecek fırsatı dahi ol-

madığı apaçıktı." Bir süre sonra, Suat 3"ün telsizinden hırs dolu kelimelerini işittik: "Hemen gelip yaralıları almazsanız, karakola dönüp bölüğü tarayacağım." Hepimiz şok olmuştuk. Hemen tabur komutanı devreye girdi. Hemen hemen aynı sözcüklerle tim komutanına sakin olma çağrısı yaptı. Ama işe yaramıyordu. Tim komutanı "Yaralıları alın!" dışında başka bir şey demiyordu. Tabur komutanının da telsizi bırakmasıyla, bir saat kadar daha tim komutanından ses çıkmadı. Birer dakika arayla yapılan yoğun çağrılara cevap vermedi. Hepimiz tim komutanının da şehit olduğunu düşünüyorduk. İçim burkuluyor, başım dönüyor, tannık olduğum bu anlardan nefret ediyordum. Telsizin başına tim komutanının okuldan devre arkadaşı geldi. Son bir ümitle eline mikrofonu alıp, cevap beklemeden, telsizin kodlarını da kullanmadan, konuşmaya başladı: "Devrem ben Hüseyin. Geçmiş olsun devrem. Biraz daha dayan olur mu? Bak destek timleri yola çıktı. Sana doğru geliyorlar. Devrem aman pes etme olur mu?" Telsizin mandalını bırakıp beklemeye başladı. Hepimiz Motorola marka, duvara monteli telsiz cihazının hoparlör kısmına gözlerimizi dikmiş bekliyorduk. Ve konuştu: "Devrem, bölük komutanı nerede?" Hepimiz derin bir "Oh!" çektik. Telsizden, "İzinde devrem" yanıtı verildi. Suat 3, artık tükenen bir sesle konuşmayı sürdürdü: "Ne olur yaralıları alın. Bende yaralıyım." O ana kadar kendisinin de yaralı olduğunu söylememişti. Hepimiz donup kalmıştık. Telsizin başındaki devre arkadaşı da bu sözü üzerine mikrofonu fırlattı ve odadan çıktı. Ben kapının hemen eşliğinde ayakta duruyor, duyduklarım ve gördüklerimle bir tarihe tanıklık ettiğimi düşünüyordum. "Ben de yaralıyım" dan sonra yine ses kesildi. Sabaha kadar hiç konuşmadı. Yüzlerce kez yapılan çağrılara cevap vermedi. Artık onun şehit olduğuna ben de inanmıştım.

Gün ağarırken hepimiz yorgun düşmüş, telsizden yapılan "Suat 3, Konuşan Suat, Cevap ver!" çağrısından bıkmış halde bir köşede yığılmışken, birden telsizin mandalına basıldığımı fark ettim. Telsizden silah sesleri geliyordu. Ve on on beş saniye sonra hayatım boyunca

ca unutamayacağım bir İstiklâl Marşı dinlemeye başladım. Mandala sürekli basıldığı için bütün telsizlerin konuşma imkânı durmuştu.

Çatışmanın altında yaralı bir tim komutanının, makamıyla söylediği İstiklâl Marş'ını dinliyordum. Gözlerim dolmuştu. O ana kadar duyduğum en güzel İstiklâl Marş'ıydı. Birinci dörtlüğü bitirdi. İkinci dörtlükte sesi çatallaştı. Kelimeler uzadı. Ama marşı söylemeyi bırakmadı. Bozuk bir ses tonuyla, kendini zorlayarak okumaya devam etti. Marşı bitirdiğinde, ben de bitmiştim. Hemen orayı terk ettim. Bir daha onun sesini hiç duymadım. Toplam 22 şehidin verildiği o baskın gecesinde, vücuduna saplanmış 7 merminin acısıyla söylediği İstiklâl Marş'ını ruhuma işleyen tim komutanının ölmediğine ise hâlâ inanmıyorum. Hâkimin anıları burada sona eriyor. İşte benim Türk subayından anladığım budur. Vücudunda yedi mermi olduğu halde makamı ile İstiklâl Marşı söyleyen adamdır.

Uyan Ey Türk Uyan

Girer mi göze uyku, Gardaşım yaşarken vahşet
Sanki bunlar bir oyun, oyunları beyne nakşet
Parlasın ufkumuzda, altın renkli bir manşet
Uyan Ey Türk Uyan, kalksın üstünden zillet

Karabağdan oydu, bir avuç Ermeni, sınırı
Nice çocuk kahrın katlietti, bu savaşa aykırı
Ağladı anne vatan diye, kurudu göz pınarı
Uyan Ey Türk Uyan, yıkılmasın Türk Çınarı

Demir Yağmırı ile girdi, Kafkasya'ya kızıl ordu
Günlerce Sivil hedefleri, bombalayıp durdu
Çeçen vatani savunurken, terörist oldu
Uyan Ey Türk Uyan, şu Rus yine kudurdu

Yeni doğan çocuklar, sokaklarda ölmekte
Ölürken bile, düşman yüzüne gülmekte
Yerden bitme Çinli, vatanımı bölmekte
Uyan Ey Türk Uyan, zulüm yeniden gelmekte

Bomba atıyor üstün, durmuyor içte yılan
Çocuklara dağıtılan o boncuklar yalan
Kadına kıza satışmak erkeklik mi ulan
Uyan Ey Türk Uyan, uyuma artık uyan

Biriz Bütümüz doğu, batı, kuzey, güney
Ayşe, Fatma, Ahmet, Mehmet şey
Farkımız var mı birbirimizden ağabey
Uyan Ey Türk Uyan, sen olasın artık bey

Hangi birisini anlatayım, Filistin, Lübnan
Doğu Türkistan, Musul, Kerkük bunlara da yan
Kırım, Bosna Hersek, Ey Mazlum Çeçenistan
Uyan Ey Türk Uyan, memleket oldu harman

Nasıl anlatsam bilemem yürekteki şu yangını
Kılıçlar pas tuttu, çıkartsak mı kını
Dökelim dostum, keferenin o pis kanını
Uyan Ey Türk Uyan, başlatasın akını

Doğu Türkistanım ne desem yalan olur
Yapılan zulümler elbet sahibini bulur
Kan ağlayan bir memleket var adı Uygur
Uyan Ey Türk Uyan, Allah Yardımcın olur

Son günlerde, gözyaşımın sen, Musul
Kan ağlıyorsun içten içe, hep usul usul
Aldı toprağımı elinden, bıraktı seni yoksul
Uyan Ey Türk Uyan, kardeş Kerkük'le, Musul

Gün geçtikçe şu batı, Milletin içine sızıyor
Misyoner diye her gün, gazeteler yazıyor
Yüz verdikçe yönetim, içten içe azıyor
Uyan Ey Türk Uyan, Millet artık kızıyor

Adı Türktür Milletin, İslamiyet'tir dini
Takmayız ABD, AB, Rus, Arap nede Çini
Vardır onların bize, ezelden beri kini
Uyan Ey Türk Uyan, toplayasın Milleti

Ömür KUZGUN
Kayseri 2 No'lu Sube
Basın ve Dış İşler Sekreteri

Erol GÜNGÖR Kimdir ?

1938'de Kırşehir'de doğdu. İlk ve orta tahsilini Kırşehir'de tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. 1961 yılında aynı fakültenin Tecrübi Psikoloji Kürsüsü'ne asistan oldu. 1965 senesinde Psikoloji doktoru olan GÜNGÖR, 1965-1968 yılları arasında ABD Colorado Üniversitesi'ne bağlı Institute of Behavioral Science'de çeşitli konularda araştırmalarda bulundu. 1971 yılında doçent, 1978 yılında profesör oldu. 1982 yılına kadar aynı fakültede Sosyal Psikoloji dersleri veren Erol GÜNGÖR 1982 Temmuz ayında Selçuk Üniversitesi Rektörlüğü'ne tayin edildi.

24 Nisan 1983'de vefat eden GÜNGÖR evli ve bir çocuk babası idi.

Bu sene ölümünün 23. yılında andığımız Prof. Dr. Erol GÜNGÖR, bizler için sadece ölüm yıldönümlerinde değil, her zaman anılması ve eserlerine müracaat edilmesi gereken bir ilim adamıdır. Erol GÜNGÖR ihtisas alanı olan Sosyal psikolojinin teorisini ve metodolojisini çok iyi bilen bir ilim adamıydı. Ancak Erol GÜNGÖR için ilim kuru bir teori ve metodoloji bilgisi değildi. Bir ilim adamı, insanlığa fazla bir katkısı olmayan hasbi tefekkür ile yetinmemeli, aksine sahip olduğu teorik ve metodolojik bilgiyle pratik hayata yönelmeli sorular sormalı, cevaplar aramalıdır. Bu sebeple Erol GÜNGÖR sadece teoriyi ve metodolojiyi işleyen eserler yazmamış, pratik hayatla ilgili sorular soran cevaplar arayan eserler vermiştir.

Toplumun her kesimine açık olmuştur. Erol GÜNGÖR'ün bir temel özelliği de mensubu bulunduğu Türk milletinin ve İslam medeniyetinin değerlerine sahip çıkmasıdır. Erol GÜN-

gör bazılarının aksine her zaman milletinin değerleriyle barışık olmuştur, bu sebeple hiçbir zaman toplumdaki kopmamış, milletine tepeden bakan aydın kibrine sahip olmamıştır.

Milletinin değerleriyle barışık olmasının bir başka sonucu olarak Türk milletinin geçmişiyle yönelmiştir. Mükemmel derecede Osmanlıca bilir ve yazardı. Ayrıca Türk tarihini, Türk dilini ve Türk edebiyatını bilirdi. Ayrıca Erol GÜNGÖR, İslam dini ve Medeniyeti içinde kaygılar taşıyordu. İslam ülkelerindeki gelişmeleri ve fikir hareketlerini yolundan takip ediyor, kafa yoruyor, sorular soruyor ve cevaplar arıyordu. İslam'ın Bugünkü Meseleleri ve İslam Tasavvufunun Meseleleri isimli eserleri bu arayışın ürünü olarak kalem alınmıştır.

Prof. Dr. Erol GÜNGÖR milletinin değerlerine sahip, milletiyle bütünleşmiş, manevi şuur sahibi, ezberci olmayan araştırmacı ve sorgulayıcı bir kafaya sahip, kelimenin tam manasıyla gerçek bir aydın, hayatı mücadele ile geçmiş örnek bir Türk Milliyetçisidir.

Başta "Kültür Değişmesi ve Milliyetçilik" olmak üzere bu mahiyette çok sayıda eserler vermiştir. 1959 yılından itibaren vefat tarihine kadar Türkiye'nin belli başlı fikir dergilerinde ve gazetelerde çeşitli konularda pek çok makaleler ve ansiklopedilerde sahasıyla ilgili maddeler yazmıştır.

Rahmetle ve minnetle anıyoruz...

ESERLERİ:

1. Türk Kültürü ve Milliyetçilik
2. Kültür Değişmesi ve Milliyetçilik
3. İslam'ın bugünkü meseleleri
4. İslam tasavvufunun meseleleri
5. Dünden bugüne tarih, kültür, milliyetçilik
6. Türk Tarihi

TERCÜMELERİ:

1. Sosyal Psikoloji (David Krech)
2. İktisadi gelişmenin merhaleleri (R. W. Rostow)
3. Batı Düşüncesinde Büyük Değişme (Paul Hazard)
4. Dünyayı değiştiren kitaplar (Robert B. Downs)

İBRETNAME

İstanbul Üniversitesi'nde öğretim üyesi Alman asıllı Prof. Naumark ile bir kısım talebesi Boğaziçinde geziye çıkarlar. Talebelerden biri Prof. Naumark'a su soruyu sorar:

- Avrupa bizi neden sevmez hocam?

Prof. Naumark su cevabı verir:

-Çok samimi olarak itiraf edeyim ki, Avrupalı Türkleri sevmez ve sevmesi de mümkün değildir. Asırlardır kilisenin Türk ve İslam düşmanlığı Hıristiyanlar'ın hücrelerine sinmiştir.

Sebeplerine gelince:

1. Müslüman olduğunuz için sevmez. Ama faraza laik şöyle dursun, Hıristiyan olsanız da size düşman olarak bakmaya devam eder.

2.Sizler farkında değilsiniz ama, onlar şu gerçeğin farkındadırlar: Tarihten Türk çıkarılırsa tarih kalmaz. Osmanlı arşivi tam olarak ortaya çıkarsa, bugünkü tarihlerin yeniden yazılması gerekir.

3.Avrupa'nın pazarı idiniz. Şimdi Avrupa'yı pazar yapmaya başladınız.

4.En az 400 yıl Avrupa'da sırtımızda ve ensemizde at koşturdunuz.

5.Selçuklular Anadolu'yu, Osmanlılar ise orta Avrupa ve Balkanları Haçlı ordusuna mezar ettiler.

6. Sizi silah ile yenemeyenler, sizleri kendilerine benzeterek hakimi-

yet sağladılar. Önce ahlaki değerlerinizi yıpratmaya başladılar. Giyiminizden yaşantınıza kadar.. Sonra kendi içinizde sizi bölmeye başladılar. A-B-C-D gibi...

7.Selçuklu ve bilhassa Osmanlı, İslamiyet uğruna her şeyini feda etmeseydiler, İslamiyet bugün belki sadece Hicaz'da varlığını devam ettirirdi. Kaldı ki Vehhabiliği kuranlar da, İngiliz Dominyon Bakanlığı'nın adamlarıdır. Batı her yerde İslamiyeti, sapık inançlara kanalize etti. Ama Osmanlı, Asr-ı Saadet'i devam ettirdi.

8.Kilise size kin kusmaktadır. Ve sebepleri yukarıdadır.

9.Ben Türkiye'ye geldiğimde 2 üniversiteniz vardı, şimdi 119 üniversite var. Osmanlı zamanında ise her yerde bir medrese vardı, tarihinize bakın her medresede bilim eğitimi vardı. İlk denizaltını Osmanlı'nın yaptığını çoğunuz bilmiyorsunuzdur belki de ama Avrupa bunu biliyor..

10.Sizler, gerçek hüviyetinize döndüğünüz an Avrupa'nın refahı ve medeniyeti yıkılır. Ama sizde bunun olması bu şartlarda çok zor.

11.Yine sizler, Avrupa'nın tarihi düşmanısınız ve daima düşman olarak kalacaksınız.

Evet, almasını bilene ders ve ibretlerle dolu bir itirafname...